

Leto VI.
1908.

Štev. 2.
februar.

Tiska „Katoliška tiskarna“ ... ..
Izdaja „Katoliška bukvarna“ v Ljubljani.

Izhaja začetkom vsakega mesca.

Stane za celo leto 1 K 60 vin. ... ..
Za Nemčijo 2 K 8 vin. ... ..
Za Ameriko in za vse ostale kraje pa
2 K 60 vin. ... ..

Domača tvrdka!

Domača tvrdka!

Ivan Pengov

podobarski in pozlatarski ateljé

(Andr. Rovškov naslednik.)

Ljubljana, Kolodvorske ulice šte. 20

se priporoča preč. duhovščini in cerkvenim pred-
stojništvom v naročila za izvrševanje strogo
umetniško v raznih slogih izvršenih

oltarjev, kipov in svetniških soh

iz marmorja, cementa, gipsa ali lesa itd

— Priznano umetniško dovršena dela! —

Priznalna pisma so vedno na razpolago!

Najsigurnejša prilika za štedenje!

Vzajemno podp. društvo v Ljubljani

registrov. zadr. z omejenim poroštvom, Kongresni trg 19
sprejema vsak delavnik od 9.—12. ure dopoldne hranilne vloge ter jih obrestuje

☞ po $4\frac{3}{4}\%$ ☜

to je: daje za 200 K 9 K 50 h na leto. — Druge hranilne knjižice
se sprejemajo kot gotov denar, ne da bi se njih obrestovanje prekinilo. Rentni
davek plača hranilnica sama.

Kanonik Kalan Andrej, l. r., predsednik

Kanonik Sušnik Janez l. r., podpredsednik.

Marija Sattner, Ljubljana, Dunajska cesta šte. 19

(Medjatova hiša, II. nadstr.)

se priporoča prečastiti duhovščini za **izdelovanje cerkvenih paramentov.**
Izdeluje cele ornate, kazule v vseh liturgičnih barvah, pluvijale, obhajilne burze, stole in vse
za službo božjo potrebne stvari, tudi bandera in baldahine ter izvršuje vsakovrstno cerkveno
perilo iz pristnega platna. Vporablja samo dobro blago, cene po mogočnosti nizke.

„Pri solncu“ za vodo.

Priporočam prečastiti duhovščini in slavnemu občinstvu svojo veliko zalogo najboljših umetnih cvetic, šopkov za cerkveno in domačo porabo, nagrobnih vencev s trakovi, ter venčkov in šopkov za neveste.

Istotam so v zalogi vse potrebščine za krojače in šivilje, dalje rokavice, nogavice in krate največjih vrst, različne srajce, mnogo belega perila itd. Vezanje cvetic in šopkov točno in po najnižjih cenah. Za kupčevalce na debelo najnižje cene.

Za obila naročila se priporočam

Katinka Widmayer

„Pri solncu“ za vodo v meščanski palači.

Prečastiti gg. novomašniki znižane cene.

Točna postrežba.

Nizke cene.

Zahtevajte zastonj

in poštine prosto moj veliki, bogato ilustrirani glavni katalog z okoli 3000 slikami vsakovrstnih niklastih, srebrnih in zlatih ur in vseh vrst solidnih zlatnin in srebrenin, glasbil, usnjatega blaga, kadičnih priprav po **izvirnih tovarniških cenah.** 129

Niklasta remontoarka	K 3—
Sistem Roskopf patentna ura	4—
Švicarska originalni sistem Roskopf patent	5—
Registrirana „Adler Roskopf“ nikljasta remont. na sidro	7—
Srebrna remontoarka „Gloria“ kolesje, prosto	8:40
Srebrna remontoarka, dvojni pokrov	12:50
Budilka	2:90
Kuhinjska ura	3—
Schwarzwaldska ura	2:80
Ura s kukavico	8 50

Za vsko uro 3 letno pismeno jamstvo. — Brez rizike. Zamena dovoljena ali denar nazaj.

Prva tvornica za ure v **Mostu**

Jan. Konrad

c. in kr. dvorni dobavitelj v **Mostu št. 927.** (Češko.)

Razpošiljanje blaga na vse kraje sveta! Najcenejša, največja eksportna trdka!

Prosim, zahtevajte veliki cenik, ki se pošlje zastonj in poštine prosto! —

H. Suttner, urar v Ljubljani, Mestni trg

priporoča svojo veliko, izborno zalogo finih

švicarskih ur

briljantov, zlatnine in srebrnine v veliki izberi po nizki ceni.

Pipe iz bruyere-lesa

Prijetno in suho kajeje zato nedosežna glede čistote in dobrega okusa. 128

Prima izdelek iz pristnega nepokvarjenega bruyere-lesa. —

Gladka glava z zelo upognjenim bruyere-odlivom, cevka iz višnjev. lesa z roženim ustnikom in cevjo, ca 21 cm dolg K 1:50; ista s popolno izrezl. bruyere-glavo K 1:80. Največja izbira kadičnih potrebščin, se dobi v mojem ceniku, ki se pošilja zastonj in poštine prosto. — Dobi se pri c. kr. dvorn. založniku

Hanns Konradu

razpošiljalnica

v **Mostu (Brux) št. v. 928. (Češko).**

Zahtevajte v lastnem interesu moj bogato ilustrirani cenik z nad 3000 slikami zastonj in poštine prosto.

Maslin

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: **Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, p. Smlednik, (Kranjsko)**
 Naročnina in inserati pa: **Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice št. 2**
 : : : : : : : : Spisi se morajo poslati vsak mesec do 10., dopisi do 15. : : : : : :

Vsebina II. zvezka:

	Stran
Lurška petdesetletnica	34
Za lurški jubilej (Pesem)	39
Marija se prikaže v Lurdu	40
Lurška božja pot	44
Če tebe obiščem . . . (Pesem)	46
Še nekaj o Lurdu	46
Naše romanje	48
Mladeniška (Pesem)	49
Odlok svete stolice	50
Krščanska mati	51
Priporočljiva knjiga za zaročence in zakonske	53
Cerkveni razgled	54
Drobtine	62
Odpustki meseca februarja 1908	63
Darovi	64
V molitev se priporočajo	64
Zahvale za uslišano molitev	64

Za naroč. Bogoljuba se bere vsak teden sv. maša.

Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno obrne na podpisane in gotovo bo zadovoljen.

Ljubljana, Kopitarjeve ulice 4. **L. Vilhar, urar.**

Jaz sem Brezmadežno spočetje.

11. svečana.

1858.

1908.

Lurška petdesetletnica.

Veliki pomen Lurda za našo dobo.

11. svečan je tedaj tisti blaženi, tisti znameniti, vednega spomina vredni dan, ko je pred petdesetimi leti brezmadežno spočeta Kraljica nebeška stopila na grešno zemljo v pustem masabijskem skalovju pri Lurdu.

»Vstani, prijateljica moja, zala inoja, in pridi golobica moja, v razpočenem skalovju, v duplinah zidovja, pokaži mi svoje obličje, naj doni tvoj glas v mojih ušesih, ker tvoj glas je sladak in tvoje obličje zalo.«

Te besede Visoke pesmi Salomonove prav primerno obrača sv. Cerkev na ta dogodek (brevir, 11. svečana). »Da, prijateljica naša, golobica nebeška se je prikazala v duplinah lurškega skalovja, je pokazala svoj zali in mili obraz ter dala slišati svoj glas, glas sladak vsakemu vernemu srcu in vsemu krščanskemu svetu.

Opravičeno se veseli Cerkev, saj ta veleznameniti dogodek — smo rekli že pred mescem, — ta nebeška prikazen je velikanskega pomena za ves katoliški svet in ves naš sedanji čas. Ne samo Bernardki in ne samo za mesto Lurd ali deželo Francosko, marveč k nam vsem ali za nas vse je Marija stopila na zemljo. Lurška Mati božja je naša skupna last, je veselje vsega katoliškega sveta.

Pri vseh svojih delih ima Bog svoje namene, namene vedno dobre in lepe; pri posebnih delih ima pa še posebne namene. Tudi pri lurških dogodkih jih je imel. Poskusimo premotriti te namene božje, kolikor jih moremo spoznati!

1. Dobra tri leta prej — 8. grudna 1904 — je namestnik Kristusov na zemlji, oče krščanstva in učitelj narodov, papež, z višine svojega sedeža, kamor se spoštljivo, verno in zaupno obračajo oči vseh dobrih katoličanov, z močjo svoje oblasti določil in proglasil pred vsem svetom, da je resnica — dotlej v neko skrivnostno meglo zavita —

resnica o brezmadežnem spočetju Marijinem — od Boga razodeta, dovolj podkrepjena in dokazana in torej zaukazana vsakemu katoliškemu kristjanu verovati jo, če hoče ostati v notranji zvezi s cerkvijo. Globoko se je uklonil katoliški svet pred besedo papeževo. Amen! amen! tako je, tako je, in tako bodi! Je odmevalo Rimu od vseh strani sveta nasproti. Z neizmerno radostjo je pozdravil katoliški svet svojo nebeško Mater in Kraljico v njenem novem žaru, ki mu je zablestel nasproti.

Katoliški svet je pritrdil besedi papeževi, — pa tudi nebesa so pritrdila. Amen! amen! je odmevalo od vseh strani sveta, — amen, amen! se je odzvalo tudi od nebes. Kaj drugega je namreč prikazanje Marije v Lurdu, kakor odmev in poziv Marijin na papeževo mogočno besedo? Dekletce preprosto, ki še nikoli ni slišalo ali vsaj ne umelo besede »brezmadežno spočetje«, je dre 25. sušca istega leta, na veliki praznik oznanjenja Marijinega na štirikratno preprosto-ponižno vprašanje, »ljuba Gospa, bodite tako dobri in povejte mi kdo ste in kako vam je ime?«, dobilo v odgovor od »nebeške Gospe«: »**Brezmadežno spočetje sem.**« — Dekletce nedolžno-neumno ni razumelo teh besedi, pa jih je od jame do župnišča v Lurdu po otroški navadi stopnjo za stopnjo ponavljalo: »Brezmadežno spočetje, brezmadežno spočetje, brezmadežno spočetje... dokler jih ni srečno prineslo na ušesa zastopniku Cerkve v Lurdu, svojemu dušnemu pastirju, župniku lurškemu.

Da se je Marija razodela ravno pod imenom brezmadežnega spočetja, iz tega je jasno, da je ona sama potrdila in pritrdila papeževi besedi, obenem pa pokazala tudi, kako je vseč njej samita velika prednost in da želi ravno pod tem imenom in v tej skrivnosti češčena biti.

Res, vsa lepa si Marija, ni madeža ni na tebi! Oblačilo tvoje je belo kakor sneg, in obraz tvoj kakor solnce! Ti slava Jeruzalema, ti veselje Izraelovo, ti čast našega ljudstva! Blagoslovljena si Devica Marija, od Boga, Gospoda vzvišenega, pred vsemi ženami na zemlji! Vleci nas, Devica brezmadežna, da za teboj tečemo, za vonjavo tvojih čednosti!

2. Marija pa s tem, da se je Bernardki prikazala in razodela pod imenom brezmadežnega spočetja, svojega dela v Lurdu še ni dokončala. Ona se je v Lurdu utaborila, ondí izbrala svoj sedež, sedež milosti, kjer je 50 let delala pred strmečim svetom čuda, kakršnih prej že davno ni gledal. In ljudstva vro skup, gledajo in strmé in hvalijo Boga, ki je dal tako moč svoji Materi.

»In v poslednjih dneh bo pripravljen hrib hiše Gospodove vrh hribov in se bo dvigal nad griči, in vrelí bodo k njemu vsi narodi. In šla bodo mnoga ljudstva in govorila: Pridite in pojdimo na hrib Gospodov in k hiši Jakobovega Boga, in nas bo učil svoja pota in bomo hodili po njegovih stezah.« »Izaija II., 2, 3, — brevir 11. svečana.)

Tudi te besede starega Izaija se primerno podado k lurški božji poti. Lurd, to je hrib hiše Gospodove, svetišče, ki se dviga kakor gora visoko nad drugimi svetišči; in narodi vro tja in gledajo čudne reči, ter se vračajo nazaj oveseljeni, hvaležni, potrjeni v veri in navdušeni za dobro stvar. Celo brezverci in bogotajci hodijo tja, da vidijo, če je res, kar se pripoveduje, da si upa Marija v 19. in 20. stoletju vpríčo cele prosvitljene Evrope — čudeže delati.

Časih smo že slišali ugovor: Zakaj se pa dandanes več čudeži ne gode? — Dobro odgovarja neki cerkveni pisatelj: Dokler je drevesce mlado in šele korenine v zemljo dela, treba mu je, da ga zalivamo, oskrbujemo in mu damo oporo; ko je pa dosti močno, samo stoji in ne potrebuje več opore. — Ta primera vse pove in prav jasno razloži, kakšen bi bil vzrok, če bi se bili čudeži godili samo v prvih stoletjih krščanstva, sedaj pa ne več. Pravimo: ko bi, — kajti saj to ni res, da se

čudeži več ne gode! Ne glede na druge čudeže, ki se tudi še gode, je **Lurd mesto množestvilnih čudežev**, — čudežev, katerih noben človek z zdravimi čuti in zdravo pametjo utajiti ne more. Čudeži lurški so tako očitni, da če je sploh kaj na svetu resnično, so resnični ti čudeži. In teh čudežev šteje znanstvena knjiga Bertrínova o lurških dogodkih do 7 tisoč. (1) Pri tem ogromnem številu se moramo nehoté vprašati: Zakaj toliko? In zakaj ravno sedaj, v naših časih? To je vredno premisleka.

Ne moremo sicer s popolno gotovostjo zasledovati potov božje previdnosti, toda gotovo se ne motimo, če sklepamo, da je Bog v svoji dobrotljivosti **hotel priti s tem na pomoč naši slabi veri, pripravil zdravilo za nevero sedanjega časa.**

Vedno so sicer ljudje grešili, odkar so na zemlji, a nevere ni bilo toliko kot dandanes. »Moderni« človek ne veruje več na čudeže, in ne le na čudeže ne, ampak vse nadnaravno taji. Njemu je vse le natura. Odkar je človek ukrotil vodni par in elektriko, da mu služita, odkar je dognal, iz česa obstoji vsaka vodna kapljica in vsaka bilka na trati, odkar preiskuje in meri vedno bolj natančno pota zvezdam, — skratka vsled velikega napredka človeškega duha na polju znanosti in iznajdb, se je človek prevzel in napihnil; prevzel tako, da noče poznati nobenega gospoda več nad seboj. Sam sebi je dovolj, drugega ne potrebuje; sam sebi je bog in zemlja mu je bog. Človeštvo si je začelo vdrugič zidati babilonski stolp, ki naj bi segel do neba, da odstavi Boga in mu iztrga žezlo iz rok in samo sede na njegov prestol . . .

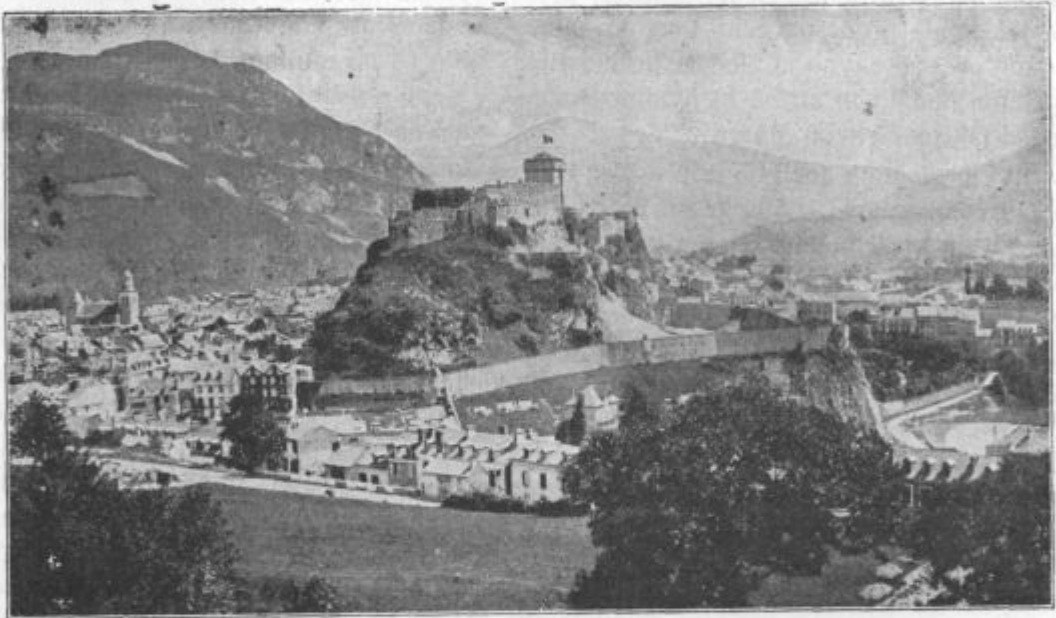
Tedaj pa, ko je Bog to videl, je stopil dolí in jim — jezik zmešal; zmešal govorico tem domišljavim učenjakom. Ni jim šlo v glavo, da bi se mogli čudeži goditi! In glej, prišli so v Lurd in so videli, in radi ali neradi morali obstati: Kaj takega pa mi ne znamo, tega človeška veda ne premore, to mora delati neka višja moč! . . .

In mnogi so svojo učeno glavo uklonili, in oni, ki že dolgo niso molili, so ponižno

vpognili svoje koleno pred velikim Bogom, sklenili in povzdignili roke k njemu in — bili zopet kristjani.

Ako pa so spet drugi, ki kljub temu nočejo verovati, kaj naj rečemo na to? To nam le priča, kako velika je človeška slabost ali pa — hudobija. Kdor namreč noče verovati, pa noče, in ga tudi Bog ne more prisiliti, če noče. Za vero je namreč treba tudi dobre volje: Mir ljudem na zemlji — samo onim — ki so dobre volje! Ako pa je volja hudobna, celo čudeži ne pomagajo. — Prizor, ki ga gledamo v Lurdu, je do pičice podoben one-

noma preslepljena in zmedena pamet. In prav takih modrijanov je tudi dandanes na svetu dosti. — In če je ravno Francoska dežela, v kateri se ti veliki, nadnaravni, milosti polni dogodki godé, danes veri najbolj sovražna, je pač popolnoma podobna nekdanji Judeji. Kakor je bilo v Judeji mnogo dobrih ljudi, — Marija, Jožef, Janez Krstnik, vsi apostoli, prvi učenci in mučeniki so bili po rodu Judje — tako je tudi danes na Francoskem premnogo dobrih, pobožnih, požrtvovalnih kristjanov. Toda Ana, Kajfa, Herod in Pilat in drugi, ki so imeli moč in oblast v

Mesto Lurd z gradom.

mu v dnevih, ko je božji Zveličar hodil po zemlji, delajoč čudeže in deleč dobrote. Mnogi so vanj verovali, ga ljubili, se ga oklenili, vse pustili ter za njim šli — drugi, ki so gledali iste čudeže, so ga pa le tem bolj sovražili, čembolj je razodeval svojo dobroto in mogočnost. Ko je Lazarja od smrti obudil, tedaj so se vprašali: »Kaj hočemo storiti, ker ta človek dela toliko čudežev?« Vsak človek bi pričakoval, da bodo na to vprašanje odgovorili: »Kaj nam preostaja drugega, kakor da tudi mi verujemo vanj, kakor verujejo drugi.« Toda ne, ravno narobe: Ker čudeže dela — ubijmo ga! Čuden, prečuden sklep, ki ga more narekovati samo od strasti popol-

rokih, so bili sovražniki Kristusovi. Tako tudi na Francoskem danes Combes, Clemenceau in Briand in Fallierres in drugi mogočnjaki na smrt obsojajo in križajo Kristusa v njegovi Cerkvi. Ni dvoma, da bode kakor nad Jude tudi nadnje prišlo božje maščevanje, ker niso spoznali časa božjega obiskovanja . . .

Vsem pa, ki so količkaj dobre volje, če so tudi žrtev Cerkvi sovražnega toka časa, pa je Lurd jasna in glasna priča božjega bivanja, jim je ravna in gladka pot, po kateri lahko nazaj pridejo k Bogu. — Tudi naši rojaki zmotenci bi lahko prišli potom Lurda do res-

nice in spoznanja, ako jim je kaj na tem, da jo res najdejo. In gotovo bi morala biti vsakega, posebno pa še izobraženega človeka, prva dolžnost, iskati in najti resnico, resnico o največjih, najusodnejših vprašanih človeškega življenja. Kako lahko bi jim bilo — dandanes, ko itak vsak potuje — stopiti v Lurd in se na svoje oči empirično — ker učenici svet le na »empirične«, z rokami prijete dokazuje kaj da — na svoje oči prepričati se in z rokami otipati čudež! — Sicer imamo pa tudi knjige o Lurdu, tudi v našem jeziku, pisane s tako vestnostjo in natančnostjo, da je izključen vsak dvom in vsaka zmota, in s toliko prepričevalnostjo, da je nemogoče oporekati in ustavljati se dokazom, ondi navedenim — ko bi jih le brati hoteli! (Glej zadaj pod poglavjem: Še nekaj o Lurdu!)

Lurd sam je velika odprta knjiga, v kateri vsak lahko razločno bere o delih božjih. **Lurd je velika apologija ali obramba naše edine prave vere.** Lurd je močna električna luč, metalec luči, ki s svojo žarko svetlobo sveti v temo našega časa, v kateri takozvani »prosvitljenci« kakor slepci tavajo in tipajo semintja, si vse mogoče nauke, »teze« in »sisteme« izmišljujejo, vse mogoče reči verujejo, samo da ni treba verovati tega kar je pravo. Lurd je glasen klic, trombe glas v trušč in hrušč, ki vlada po svetu, glas na ušesa v zemljo zaverovanemu človeštvu: Je še nekaj nad zemljo, je nadnarava, je Bog, je posmrtno življenje, je večnost. Kvišku srca! Dvignite se nad zemeljsko grudo! Išcite tega, kar je zgoraj, in ne le kar je na zemlji! Hrepenite in hitite za večnimi cilji . . . .

To je Lurd. To je veliki pomen in namen Lurda v našem času. Sedež milosti božje na zemlji, gora hiše Gospodove, na katero gledajo narodi, veliko zdravišče za bolno človeštvo . . . .

Da je pa Bog te velike namene na zemlji dosegel, — česa se je poslužil, koga je izbral za pomočnika? Svojo Mater je izvolil; njo, po kateri nam deli vse milosti, ki jo imenujejo sveti učeniki kanal ali vodotoč milosti božjih.

Kakor nekdanj v Elizabetni hiši, tudi v Lurdu poje Marija: Magnificat anima mea dominum! Moja duša poveličuje Gospoda, in moj duh se veseli v Bogu, mojem Zveličarju, ker velike reči mi je storil On, ki je mogočen in sveto njegovo ime! . . . .

3. Ko se je Marija Bernardki prikazala četrtič, dne 21. svečana, tedaj je njeno lice, ki je bilo sicer svetlo in rajsko-veselo, obšla globoka resnost in žalost. Njeno oko kakor da je pregledalo vso zemljo. Bernardka ganjena vsled tega v dno duše, jo vpraša, česa želi. Gospa odgovori: Moli za grešnike! — Par dni potem, 24. svečana, je Marija velela Bernardki, naj poljubi zemljo za spreobrnjenje grešnikov, in navzoči gledavci so videli, kako je večkrat zaporedoma poljubila zemljo, šla po kolenih proti jami in klicala: »P o k o r a , p o k o r a , p o k o r a !« V jami se naenkrat obrne k gledavcem, da jim znamenje, da naj se poklonijo, in s prstom na ustnicah jim daje vedeti, da naj tudi oni poljubijo zemljo. Ko se je po kolenih vrnila iz jame, in je prikazen minula, so jo vprašali, kaj naj pomeni njeno čudno vedenje. Odgovorila jim je: »Gospa mi je rekla, da morate tudi vi delati pokoro za grešnike!«

Tukaj nam ni treba ugibati želje Marijine in namena, ki ga je Bog imel in ki ga še ima z lurškimi prikazovanji. Marija sama nam je naravnost in izrečno povedala po svoji izvoljenki, Bernardki

Pokora je, kar hoče od nas, — pokora za lastne in tuje grehe. Marija, dasi presrečna v nebeškem veselju, je vendar žalostna, ko njen pogled gre preko zemlje in vidi, kaj se na njem godi, kako se Bog žali.

Grešil je svet sicer vedno, — a v naših dneh prav posebno. Ta splošna grešnost je sad nevere. Kakor je človek z duhom v zemljo, v materijo zaverovan, le njo vidi, njo opazuje in preiskuje, tako je tudi srce na zemljo, na grudo navezano. To je le dosledno in naravno. Če ni ničesar nad zemljo, ničesar po smrti, potem si je treba tega življenja privoščiti in zemeljskih sladkosti naužiti, kolikor je največ mogoče v teh kratkih letih, kar smo na svetu. — Žalostna je sicer

taka vera, a dosledna je. In naš svet te nauke tudi dejansko izvršuje. Ne le greši se, greh se tudi opravičuje, zagovarja, kot čednost predstavlja. In na podlagi takih naukov se lahko le še bolj brezskrbno dalje greši. Zato je sedanjí svet preplavljen s hudo bijo. Najbolj se greši s tem, kar človeškemu telesu ugaja. Se razume: če duše ni, se mora telo negovati in gleštati! **Uživaj! to je brezverski evangelij.** Nečistovanje in pijančevanje gorostasno gospodarita po svetu; mesta so cele Sodome, in najboljša priprava k temu je nezmerno pasenje in zalivanje lastnega telesa.

Toda, toda — ti nauki o uživanju ne ugajajo samo brezverskemu svetu. Brezverci so okužili ž njimi tudi vernike. Kakor telesno bolezen »naleze« človek od človeka, tako smo se našli te pogubne bolezni tudi mi kristjani od onih, ki nimajo nobenega upanja na večno plačilo. Vse hoče biti složno, vse fino, vse gosposko; dobro jesti in piti, fino se oblačiti, delati pa ne — vsaj kmečkega dela ne — nikomur pokoren, pač pa dobro plačan biti! Te prikazni, ki jih opazujemo vsak dan vsepovsod, so le posledice brezverstva.

Nauk o potrpljenju, o zadovoljnosti z malim, o zatajevanju in pokori, — ta nam pa ni prijeten, tega ne slišimo radi. Govori vernemu kristjanu o božjih rečeh, in rad te bo poslušal; reci mu pa, naj si iz ljubezni do sebe ali iz ljubezni do drugih grešnikov — kar je najmanjša in najrej potrebna prostovoljna pokora — nekoliko pritrga pri nepotrebnih pijači, nevoljen se bo obrnil od tebe, in se čudil, da moreš od njega kaj takega zahtevati! Velike težave, na katere zaševajo oni, ki žele razširiti in udomačiti med nami treznost in zdržnost od pijače, pričajo, da ljudje o pokori malo hočejo slišati . . .

Marija pa iz lurške jame kliče: **Pokora! pokora! pokora!** Vi, kristjani, če ste res moji otroci in mojega križanega Sina učenci, ne derite z otroci sveta po široki cesti svetnega veselja! Ali se vam ne smili moj trpeči Sin, vaš Bog; ali se vam ne smilijo duše, za katere je on zastonj umrl, ki v trumah dero vsak dan v pogubo? Molite za te

grešnike in delajte pokoro za svoje in za tuje grehe, da potolažite užaljenega Boga! **Pokora! pokora! pokora!** . . .

Da, današnjemu nasladnemu svetu ni rešitve drugače, kakor da se vrne nazaj k **dejanjskim** krščanskim načelom, nazaj k preprostosti, nazaj k treznosti in zmernosti v uživanju vseh zemeljskih dobrot. In v to smo poklicani mi, ki se štejemo za otroke božje, da kažemo svetu pot. Molitev za grešnike in **pokora na lastnem telesu** je zdravilo za bolešno-pohotno pohlepno naše dobe!

4. Četrtega velikega namena, ki ga imajo nebesa z Lurdom, ni treba na široko razlagati: očit je namreč vsem. **Bog je odprl na široko v Lurdu zakladnico svojih milosti — telesnih in dušnih — in jih deli ljudem po rokah svoje Matere.**

Pod Marijinimi nogami je začel izvirati studenec, o katerem prej ni bilo nobenega sledu. In ta voda, sama na sebi čisto navadna, naravna voda, je jela ozdravljati bolnike od najraznovrstnejših bolezni. — »Tedaj bo skakal kruljevi kakor jelen, in odrple se bodo oči slepcu in glušču ušesa, in razvezal se bo mutcu jezik, ker jele so teči vode v puščavi in potoki v samoti«. Kakor da bi bilo to Izaijevo prerokovanje kot nalašč za Lurd izrečeno, tako izvrstno se prilega njemu.

Do 7000 ozdravljenj štejejo v Lurdu. Seveda vsi, ki iščejo ondi zdravja, niso uslišani. Dva prideta z enako boleznijo; jeden se vrne ozdravljen, drugi ne. To je delo božje previdnosti. Zakaj Bog noče še, da bi pozabili, da je in ostane zemlja še vedno solzna dolina, kraj poskušnje in da so križi še vedno najgotovnejša pot priti v nebesa, kjer bo šele za vselej konec vseh križev. — Koga se Bog že tukaj usmilil in koga ne, to sam izbere po svoji neskončni modrosti. Za marsikoga je boljša bolezen kakor zdravje, boljša revščina kakor bogastvo, boljše ponižanje kakor počestčenje. Bog pokaže, da zamore ozdraviti, ko bi se njemu prav zdelo. Glavni namen njegov vendar ni, zdraviti telesne bolezni, ampak dušne.

Veliko več kakor telesnih dobrot so prejeli in prejemajo verniki v Lurdu **dušnih**

dobrot, za katere so seveda manj občutljivi in manj dovzetni. Koliko jih je dobilo ondi zopet vero nazaj, nazaj svojega Boga, in ž njim mir srca, zadovoljnost, milost, krščansko življenje in srečno smrt. — večno zveličanje. — Odtod pa tudi sploh raste po vsem svetu zaupanje v Marijo in češčenje Marije, te mogočne lurške čudodelnice.

Sklep. Ne vemo, če smo pogodili vse velike namene božje, ki jih ima z Lurdom in lurškimi dogodki. A to, kar smo premišljevali, nam priča, da Lurd je sijajna priča božjega bivanja, božje modrosti, mogočnosti in dobrotljivosti. Lurd je veliko delo božje previdnosti, je svetilnik vere, tolažba katoliške Cerkve in veselje vsega katoliškega sveta. Lurd je tudi priča, kako Bog svojo Mater — brezmadežno — časti, ker je njej izročil vse svoje zaklade, da skoz njene roke gredo.

Zato ni čudno, če zaupanje v lurško Mater božjo raste, če se povsod vidijo njene podobe, njej v čast stavijo kapelice in oltarji, in če se odpravi v Lurd na božjo pot vsak, kdor je toliko srečen, da le more — — — Da, srečen, kdor vidi na svoje oči izvoljeni kraj, ki si ga je izmed vseh drugih ona izbrala, in poljubi zemljo, katero je ona počastila z deviško svojo nogo! . . .

In zdaj, ko je minulo 50 let, odkar se gode te velike reči v Lurdu, ko bo petdesetič zasnil obletni dan, kar se je nebeška devica prvič pokazala v masabjelskem skalovju, je gotovo vredno in pravično, spodobno in zveličavno, da ves svet hvalo zapoje višjemu troedinemu Bogu in njegovi deviški Materi.

Čast, slava in zahvala našemu Bogu,
ki nad kerubini sedi,
In njegovi deviški brezmadežni Materi
naj vekomaj doni!

Za lurški jubilej.

Poldanski mir . . . molči narava,
nebo oblakov plašč zastira;
tišino moti le šumenje Gava,
ki kremenita tla izpira.
Pa danes ni tako drzan!
Ustavljajo se váli čisti,
kar ne mudi se jim na plan.
Topoli, nekdam srebrolisti,
molče ob strugi kameniti,
kakor pribiti;
v skrivnost so svojo zatopljani, —
življenja v bilki ni nobeni.
Vse, vse miruje,
vse je v velikem hrepenenju,
vse koprni, vse pričakuje . . .
Nebo se zemlji približuje . . .
In zdaj! —
Presrečni Lurd, odprt je raj!
Na tvojih tleh stoji Marija,
nebes najdražja stvar . . .
Kako je lepa, svetla, krasna!
bolj kakor zlato solnce jasna,
in božji žar
obkroža njen deviški stas,
obleka lilijska, višnjev je pas.
V potezi vsaki božji znak.
Devištvo diči čelo ji visoko,
oko tako lepo, tako globoko,
krog usten plava ji smehljaj sladak.

in njen pogled nebeško mil,
počiva ljubko na Bernardki srečni,
ki v tihem blaženstvu strmi . . .
Nadzemski svit ji čelo je oblil,
in žarek večni
nedolžni njen obraz je ožaril.
Blesteča solza orosi ji lice,
ko sreča nje oko pogled Device.
V zamaknjenju strmi, poslušna . . .
Kako vztrepeče njena čista duša,
ko čuje sveto razodetje:
»Jaz sem »Brezmadežno spočeje.«
V duplini so besede izzvenele,
Bernarka ni več videla Device. —

Visoke jelše glasno so šumele, — —
studenec nov napajal je cvetlice.
Kristalni valčki himno so zapeli,
in himna je zvenela čez dobrave,
za narodom se narod je oglasil,
Devici lurški je poslal pozdrave.

Na skalnih tleh se zdaj svetišče dviga,
nešteto src se za Marijo vžiga,
nešteto rok ji krono zlato kuje,
nešteto duš se slavlja nje raduje,
za jubilej pošilja ji pozdrave:
»Presveta lurška Mati, ave!«

S. Elizabeta.

Marija se prikaže v Lurdu.

(Zgodovinsko. — Po Laserju: Lurška Mati božja.)

Malo mestece Lurd (Lourdes) stoji v južno-zapadnem kotu francoske dežele blizu španske meje, v okraju Visokih Pirenej, na koncu sedmih Lavedanskih dolin, med zadnjimi griči, ki segajo valovito do Tarbske planine, in prvimi strminami, s katerimi se začenja Velika gora. Hiše so postavljene skoro brez reda, na gričkovitem svetu, v znožju velikanske skale, ki stoji na samem, in vrhu katere čepi, kakor orlje gnjezdo, silno utrjen grad. Na eni strani te skale stoji mesto, na drugi teče šumeč Gav, po senci med jelšami, jeseni in topoli, razbijajoč peneče valove ob kremenit jez in goneč ob bregu glasna kolesa treh ali štirih mlinov.

Leta 1858. se je z enajstim februarjem začel teden posvetnih veselic, ki se po starodavni navadi vršé pred ostrim postom. Ta dan je bil debeli četrtek. Bilo je mrzlo, nekoliko oblačno, pa brez vetra.

Enajst dopoldne je že odbilo v zvoniku lurške cerkve.

Skoro povsod so pripravljali vesele shode in pojedine, medtem ko neka uboga družina, ki je gostovala v revni hiši ulice Petits-Fosséske, še drv ni imela, da bi si skuhalo revno kosilce.

Oče, še mlad mož, je bil mlinar. Imel je nekaj časa v najemu mal mlin, ki je stal na severni strani mesta, na enem izmed potokov, ki se zlivajo v Gav.

Imenoval se je Franc Subirú (Soubirous) in je bil oženjen z Ludoviko Castérotovo, ki je bila prav poštena ženska in dobra kristijana. Ona mu je dajala pogum.

Dobila sta čvetero otrok: dve hčerki, starejša je imela kakih štirinajst let, in dva veliko mlajša dečka; zadnji je imel kaka tri leta.

Šele štirinajst dni je bila doma najstarejša hči, slabotna revica. To je bila tista mala deklica, ki je tako imenitna v naši povesti.

Ko je prišla na svet, ni je mogla oskrbovati njena mati, ki je bila tačas bolna, zato jo je poslala na rejo v bližnjo vas, ki se imenuje Bartrè, kjer je dekletce ostalo še potem, ko je bilo že odstavljeno. Ludovika Subiruvova je postala mati drugič; ko bi bila dvoje otročičev oskrbovala hkrati, morala bi vedno čepeti doma in ne bi bila mogla dninariti ali hoditi na polje; vse to pa je lahko delala z enim samim dojenčcem. Zato so starši pustili svojo provorjeno hčerko v Bartrè.

Ko je mala hčerka toliko zrasla, da je bila za rabo, in ko je bilo rečeno, da se ima vrniti domov, zapazili so dobri ljudje, ki so jo imeli v reji, da so se ji močno privadili in da so jo imeli skoro kakor za svojo. Od tačas so jo pri sebi ohranili zastonj, da je le ovce pasla. Tako je razla sredi te družine, ki jo je kakor za svojo vzela. Živela je vse svoje žive dni v samoti, na pustih brdih, kjer je pasla svojo ponižno čredo.

Molitve pod miim Bogom ni poznala druge, kakor rožni venec. Bodisi, da ga ji je rednica priporočevala, bodisi, da je bil naturna potreba za to nedolžno dušo: povsod in vsako uro je molila na paši to molitev priprostih ljudi. Potem se je tudi čisto sama kratkočasila s tistimi naravnimi igračami, katere božja previdnost ponuja revnim otrokom, ki so v tem, kakor v vsem drugem, veliko prej zadovoljni, kakor bogatini otroci. Igrala se je s kamenčki, iz katerih je delala otročje hišice, z rastlinami in cvetlicami, katere je tam ter tam trgala, z vodo potokov, kamor je metala zeliščne bilke, za katerimi je dolgo gledala; igrala se je z jagnjetom, ki ji je bilo najbolj priljubljeno izmed njene črede. »Med vsemi jagnjeti,« dejala je neki dan, »je eno, katero ljubim bolj kakor vsa druga.« — »In katero?« jo vprašajo. — »Tisto, katero ljubim, je najmanjše.« Imela je veselje božati ga in se z njim igrati.

Ona sama je bila med otroci slabotna in majhna, kakor tisti revni janjček, ki ga je rada imela. Dasi je imela že štirinajst let, vendar bi jih ji človek bil prisodil k večjemu enajst ali dvanajst. Bolna pa sicer ni bila, le naduha jo je časih močno zdelavala. Potrpežljivo je prenašala svojo boleost, in trpela je telesne bolečine s tisto mirno vdanostjo, ki se zdi tako težavna bogatinom, katera se pa revežem vidi čisto naturalna.

V tej samotni in nedolžni šoli se je morabititi revna pastarica naučila tega, česar

Ni še bila pri sv. obhajilu. Da bi dostala nauk za prvo sv. obhajilo, ravno to je bilo vzrok, da so jo njeni starši, kakor so bili revni, vendarle domov vzeli iz daljne vasi, kjer so prebivali njeni redniki.

Bila je že dva tedna doma. Njena mati jo je močno varovala; bila je v skrbeh zavoljo njene naduhe in njenega slabotnega telesa. Ko so drugi otroci te rodovine bili obuti v cokle z golimi nogami, imela je ona nogovice; njena sestra in njena brata so svobodno zunaj tekali, ona pa je morala skoro brez

Cerkev in nje okolica.

svet ne pozna: priprostosti, ki je Bogu toliko všeč. Oddaljena od vsakeršne slabe družčine, kratkočasila se je z Marijo Devico; čas in ure je obračala v to, da jo je venčala z molitvami, prebiraje jagode rožnega venca: in tako je ohranila tisto popolno beloto, tisto krstno čistost, ki jo posvetni dihljaj tako hitro otemni, tudi pri najboljših.

Takšna je bila duša tega otroka, čista in mirna, kakor tista nepoznana jezera, ki so porazgubljena po visokih gorah, in v katerih se molče ogledujejo vse nebeške krasote. »Blagor jim, ki so čistega srca,« pravi evangelij, »B o g a b o d o g l e d a l i.«

prenehanja doma kaj delati. Deklica, vajena čistega zraka, bi bila šla rada pod milo nebo.

Tako tedaj, tisti dan je bil debeli četrtek: enajst je odbila, in ta revna družina še drv ni imela, da bi si skuhalo kosilo.

»Pojdi po drv na Gavski breg ali na soseskino,« reče mati svoji drugi hčerki, Marijici.

Kakor v drugih krajih, imeli so reveži tudi v lurški soseski malo pravico, pobirati suhe veje, ki jih je veter lomil z dreves, in dračje, ki je priplavalo po vodi in obtičalo med kamenjem na bregu.

Marijica se obuje.

Starejša, o kateri smo ravno govorili, mala bartreska pastarica, jo je gledala zavistno.

»Naj grem ž njo,« reče naposled svoji materi, »da tudi jaz prinesem butarico drv.«

»Ne pojdeš,« odgovori jej Ludovika Subiruvova; »pokašljuješ, še obolela bi.«

Nato pride mala deklica iz sosedne hiše, Ivanka Abadie, stara kakih petnajst let; tudi ta se napravi po drv. Vse vkup so prosile, in mati se je dala pregovoriti.

Deklice stopijo iz mesta in, prišedši čez most, dospejo kmalu na levi Gavski breg. Skozi Laffittejev mlin pridejo na mal otok, kjer so tam ter tam dobile kaj dračja za malo butarico.

Šle so po travniku navzdol za Gavskim tekom. Slabotna deklica, ki jo je bila mati nerada pustila, je nekoliko zaostajala. Manj srečna od svojih dveh tovarišic, ni še nič našla, in njen predpasnik je bil prazen, medtem ko sta se predpasnika njene sestre in Ivanke začela polniti z malimi vejicami in trskami.

Imela je na sebi črno obleko, ki je bila vsa ponošena; njen obraz je bil obdan z belim kapuletom, ki ji je pokrival glavo in visel čez rame; njene noge so bile obute v robate cokle; vse to ji je dajalo neko nedolžno in preprosto milino, ki še bolj mika srce, kakor oči.

Nismo še povedali njenega imena. Za patrona je imela velikega cerkvenega učnika, čudovitega svetega Bernarda, ki je, s svojim velikanskim duhom, iskal zavetja posebno pri materi Božji, in ki je zložil »Memorare«, »Spomni se, o presveta Marija Devica«. Vendar je to veliko ime, dano tej ponižni deklici, sprejelo ljubeznjivo in domačo obliko, vsled navade, ki ima tudi svojo milino. Mala deklica je imela ljubeznjivo in prijetno ime, kakor je bila ona sama: imenovala se je Bernardka.

Hodila je za sestro in za tovarišico po travniku, in je iskala med zeliščem dračja za domače ognjišče, pa brez uspeha.

Tako so male deklice hodile in prišle na konec otoka, ravno nasproti trojni duplini,

katera kaže očem masabjejsko jamo. Od le-te jih je ločila samo voda z mlinom.

Ivanka in Mariica, pridni in delavni kakor evangelijska Marta, se razveselite, ko zagledate toliko drv. Prav naglo sezujete lesene cokle in prebredete potok.

»Voda je močno mrzla,« rečete, ko ste prišli na drugi breg in se obuvali.

Bilo je meseca februarja, in tisti potoki iz gorovja so navadno mrzli kakor led, ker ravnokar pridejo od večnih snežnikov, iz katerih izvirajo.

Manj živahna ali manj urna, sicer tudi slabotna Bernardka je bila še takraj male vodice. Bila je v velikih zadregah, kako bi prebredla plitvi potoček. Bila je v nogovicah, Marijica in Ivanka ste pa imeli gole noge v coklah. Morala se je sezuti.

Govor njenih tovarišic jo preplaši, da se zboji mrzle vode.

»Vrzite dva ali tri debele kamene v sredo potoka,« reče jima, »da suhih nog pridem čez vodo.«

Oni dve pobiralki drv ste že napravljali svojo malo butarico. Niste se dali motiti, ker niste hoteli izgubljati časa.

»Stori, kakor sva me dve,« odgovori Ivanka: »sezuj se.«

Bernardka se vda, nasloni se na velik kamen, ki je bil ondi, in se začne sezuvati.

Ura je šla na dvanajst. Vsak čas je imelo poldan zazvoniti po vseh cerkvah, ki so razkropljene po pirenejskih vaseh.

Ravno je vlekla z noge prvo nogovico, ko zasliši okolu sebe, kakor da je zašumel veter, ki se je na travniku vzdignil z neko neustavljivo močjo.

Mislila je, da se je vihar nagloma vzdignil, ter se ozre nehoté. V veliko njeno začudenje so stali topoli poleg Gava popolnoma nepremakljivo. Ne najmanjši piš ni zibal njih mirnih vej.

»Bržkone sem se goljufala,« reče sama pri sebi.

Še je mislila o tem šumu, pa ni vedela kaj bi to bilo.

Začne se zopet sezuvati.

Ta hip zasliši vnovič silno šumenje nepoznanega piša.

Bernardka povzdigne glavo, pogleda pred se in zda'ci zažene, — ali ne: hotela je zagnati veliko vpitje, ki je pa obtičalo v grlu. Po vsem životu se trese, nekako onemi, oslepi in omedli pred prizorom, ki ga je zagledala. Zgrudi se in pade na obe kolena.

Neslišan prizor se ji pokaže.

Vrhu jame, pred katero ste pripognjeni Marijica in Ivanka pridno kupičili dračje; v tisti duplini, ki jo neumetno dela skala, je stala v nadčloveški svetlobi neka ženska nepopisljive lepote.

Nepopisljivi blišč, ki je plaval okolu nje, ni ne motil ne kvaril oči kakor solčna svetloba. Ravno narobe, ta blišč, ki je bil živ kakor žarki in miren kakor temna senca, je vlekel nase nepremagljivo oči, ki so na njem z veseljem počivale in se v njem kopale. Na prikazni sami ni bilo nič meglenega ali nedoločenega. Ni imela mračnih obrisov kake sanjaške podobe; to je bila živeča resničnost, človeško telo, ki so ga oči imele za potipljivo, kakor meso nas vseh, in ki se ni ločilo od navadne osebe, kakor po svetlobi in po nebeški lepoti.

Njeno oblačilo, narejeno iz nepoznanega blaga in tkano brez dvombe v skrivnostni delavnici, kjer se oblači dolinska lilija, bilo je belo kakor brezmadežni gorski sneg, in veličastnejše v svoji priprostosti, kakor krasna Salamonova oprava v svoji slavi. Izpod dolge obleke, ki se je v sramežljivih gubah tal dotikala, bile so videti bose noge, ki so počivale na skali in lahko stale na veji rožnega grma. Na vsaki teh deviških nog se je razcvetela skrivnostna zlato-barvena cvetlica.

Okolu ledij je imela pas, višnjev kakor nebo, ki je od spredaj visel v dveh dolgih trakovih, katera sta se skoro prstov na nogah dotikala. Okolu glave je imela bel pajčolan, ki je pokrival pleča in gornji del ram, in od zadaj visel dol do roba obleke.

Na nji ni bilo videti ne prstanov, ne ovratnice, ne diadema, ne dragih kamenov: ne ene tistih lepotij, s katerimi se človeška

ničemurnost vedno lišpa. V pobožno sklenjenih rokah je držala molek, ki je imel jagode bele kakor sneg, verižico pa rumeno kakor zlato klasovje. Jagode na molku so druga za drugo drsele med prsti. Vendar se pa ustnice te nebeške Kraljice niso gibale. Ni molila rožnega venca, morebiti je le poslušala v svojem srcu večni odmev angeljevega pozdravljenja in neskončnih prošenj pözemeljskih prebivalcev. Vsaka jagoda, katera se je dotaknila, bila je brez dvojbe dež nebeških milosti, ki so padale na duše, kakor rosne kaplje v cvetlično čašo.

Molčala je; pa njene lastne besede in čudovita dela, katera bodemo naštevati, morala so kasneje dokazati, da je ona bila brezmadežna Devica, prevzvišena in presveta Marija, mati Božja.

To prikazen je videla Bernardka, ki se je, kakor smo že povedali, zgrudila in naglo vrgla na kolena, ne da bi vedela, zakaj.

V prvem strahu je deklica nehote prijela za molek; in držé ga med prsti, hotela je roko prinesiti do čela in se prekrižati. Pa tako se je tresla, da ni mogla vzdigniti roke, ki je omahnila na pripognjena kolena.

Nolite timere, »ne bojte se«, rekel je Jezus svojim učencem, ko je prišel k njim po valovih Tiberijaškega jezera.

Pogled in smehljanje nepopisljive Device je menda ravno to govoril mali prestrašeni pastarici.

Kakor da bi osrčevala deklico, prekrižala se je sama častitljivo in ljubeznjivo, kakor da vsemogočno blagoslavlja zemljo in nebo. In Bernardkina roka se je počasi vzdigovala, kakor da bi bila nevidljivo vzdigovana od Tiste, ki jo imenujemo pomoč kristjanov, ter je ravno tisti čas naredila znamenje svetega križa.

Ego sum: nolite timere. »Jaz sem, ne bojte se!« rekel je Jezus svojim učencem.

Deklica se ni več bala. Omamljena in oveseljena je bila, vendar je nekoliko trenotkov dvomila sama o sebi ter si je mela oči; neprenehoma je zrla v tisto nebeško prikazen; in ker ni vedela, kaj bi mislila, molila je ponižno rožni venec: »Verujem v

Boga Očeta; Češčena Marija, milosti polna . . .«

Ko skonča rožni venec z besedami: »Čast bodi Bogu Očetu in Sinu in svetemu Duhu, od vekomaj do vekomaj,« izgine svetla Devica, kakor bi trenil; gotovo je odšla v večna nebesa, kjer prebiva sveta Trojica. — — —

* * *

To je bilo prvo prikazanje — 11. svečana 1858. Za tem se je prikazala ista nebeska prikazen še sedemnajstkrat; vsega skupaj torej o s e m n a j s t k r a t. Zadnjič — 16. julija, na praznik karmelske Matere božje istega leta.

Razume se, da so ta prikazovanja vzbudilo hitro velikansko pozornost ljudstva, svetne in duhovske gospode. Pa svetna gospôska se je jela vmešavati v to veliko prejšnjo, kakor duhovska. Hotela je v svoji znani mogočnosti Marijo prisiliti, da se ne sme prikazovati (!!!). Duhovska gosposka pa je dolgo časa previdno čakala, da se ni zdelo, kakor da hoče pospeševati prazno vero. Šele ko so nadnaravne moči odstranile vse pomsleke, je javno priznala, da morajo to biti božje reči.

Od tedaj se je začela tam božja pot, ki se je razvijala do danes in se razvija od leta do leta še vedno bolj.

Lurška božja pot.

(Po Bertrin: Kritična razprava o lurških dogodkih, I. del.)

Sv. cerkev je dovolila častiti Lurško Mater božjo. In odtlej je rastla slava masabjele-ske votline, zaslovele so po celem svetu te skale, dasi so bile poprej zapuščene in neznane; uvrstile so se med tiste kraje zemlje, ki jih ljudje najbolj obiskujejo.

Francija je dala zgled navdušenja; to je bila njena dolžnost.

Sledeč nedolžni deklici in poslušajoč njen klic, je Francija prihitela na obrežje Gava, poklonit se sveti Devici in prepevat »Ave Maria«.

Ondi so se videli vsi stanovi francoskega naroda: Preprosti in odlični, revni in bogati, neizobraženi in omikanci, kakor bi se ne razlikovali ne po stanu, ne po premoženju, ne po učenosti.

Vsa verna Francija se je izpremenila v sijajno spremstvo Marijino in se je napotila

»Gospod župnik,« je rekla Bernardka lurškemu župniku g. Peyramalu, »gospa mi je dejala: ‚Hočem, da pridejo sem s procesijo‘.«

Znano je, da je g. Peyramala to smelo sporočilo vznevoljilo.

In glej! Kar se je zdelo neverjetno, se je zgodilo. Romarji so prihajali in prihajajo.

Tako je, kakor bi se proti Lurdu vile neštetilne in neskončne procesije. —

Velika cerkev ob votlini je bila ravno dozidana. Rane, ki nam jih je zadala vojska z leta 1870, so se komaj zacelile. In že je prišlo iz vseh delov Francije odposlanstvo, masabjele-sko Devico prosit poguma v bridkosti, ki je zadela celi narod. Hoteli so si izprositi njeno obrambo, da bi v prihodnje nikdar več ne obupali, naj bi se zgodilo kakoli. Blagor Francoske so hoteli priporočiti Mariji, ki si je izvolila Francijo za domovino.

Vsa francoska svetišča, v katerih se na poseben način časti Marijino ime, so poslala vsako po eno bandero v novi tempelj božji. To je bilo sijano počeščenje Lurške Matere.

Danes visijo te zastave v veliki cerkvi pod oboki. In gorki dih plamenčkov, trepetajočih v svetilkah, veje proti njim. In sladki spevi kipijo proti njim kvišku. In ako ob teh spevih zastave zatrepetajo in zaplapolajo pod oboki, se ti zdi, da čuješ, kako doné glasovi vseh slavnih francoskih svetišč med glasovi romarjev, pojočih slavo brezmadežni Devici.

Tudi ta bandera so priča posebnih Marijinih dobrot, in glasno oznanjujejo ljubezen

presvete Device do nas. Bandera so prišla v Lurd, kakor otroci neizmerne družine, ki so se zbrali okrog najmlajše sestrice, zagotavljajoč ji bratovsko vdanost, da ne bi se zdelo, kakor bi jo zavidali radi preobilne ljubezni, ki jo najmlajša prejema od vseh strani.

Štiri leta pozneje, leta 1876, so veliko cerkev posvetili in kip Lurške Matere božje kronali. Pri tej veličastni slovesnosti je bilo videti petintrideset prelatov, vmes en kardinal, in 3000 duhovnikov pa 100.000 vernikov.

Dolgo časa bi bilo treba prebirati povestnice narodov, preden bi se našlo, da je tudi prej kdaj navdušenje zbralo tako velike trume. V Lurdu pa jih je zbralo, kakor zbira morje ob svojih bregovih milijone peščenih zrn.

Leta 1883 so zopet prihitele neizmerne množice. Tedaj se je obhajala petindvajsetletnica prikazovanj in so vložili temeljni kamen za cerkev sv. rožnega venca.

Šest let pozneje so to cerkev z veliko slovesnostjo blagoslovili.

Posvetili so jo leta 1901 ob sijajnih svečanostih in tedaj so našli petindvajset prelatov, vmes dva kardinala in enega patriarha.

Leta 1873. so se začela narodna romanja. Razen tega so okrog konca devetnajstega stoletja priredili romanja samih možkih. Tri taka romanja so bila leta 1899, 1901 in 1903; v enem izmed njih je bilo okrog trideset tisoč mož, v drugem so jih našli od petinpedeset do šestdeset tisoč.

Šestdeset tisoč mož! Prava armada! Lahko rečemo, da se po križarskih vojskah ni videlo nič enakega.

Brez dvoma največje važnosti je to, da v Lurd prihitevajo velikanske množine vernikov, in sicer vedno in redno, vsako leto, ter na bregovih Gava navdušeno pričajo svojo vero.

Od leta 1867 do vštetelega leta 1903 je dospelo v Lurd 4271 skupnih romanj, s katerimi je prišlo 3,817.000 romarjev.

Seveda prva leta teh veličastnih romanj ni bilo še toliko kot pozneje.

Ako se ozremo na sedem zadnjih let, vidimo, da pride vsako leto povprečno stoinpetdeset romanj tjakaj. V sedmih letih je 1637 vlakov pripeljalo 1023 skupin, ki so šteje 1,074.000 romarjev.

To je pa šele majhen del velike množice, ki vsako leto obiše slavno lurško božjo pot. Posameznih romarjev je mnogo, mnogo več, kakor tistih, ki prihajajo v skupinah.

Prišteti je tudi treba obiskovavce, ki niso pravi romarji, ampak ki pridejo večkrat samo iz nekega pobožnega nagnjenja ali pa šele iz radovednosti, hoteč videti ta slavni kraj. Malo pirenejsko mesto je postalo eden najslavnejših krajev zemlje.

Bernardka pri svojih ovčicah.

Uprava južnih železnic računa, da ji vsako leto samo lurški kolodvor dá več kakor en milijon popotnikov.

Ta mali pirenejski okraj je bil prej med gorami izgubljen in pozabljen. Sedaj je postalo lurško mesto pozorišče najživahnejšega gibanja. Kristjani prihitevajo tja v trumah iz vseh delov sveta; izmed 4271 romanj, ki smo jih ravnokar omenili, jih je bilo 292 iz daljnih tujih krajev.

Prihajajo iz Belgije, Nemčije, Avstrije, z Ogrskega, Španskega, Portugalskega, iz Italije, Anglije, Irlandije, iz ameriških Združenih držav, iz Kanade, Brazilije, Bolivije i. t. d.

Škofje dajejo lep zgled. Od leta 1868 do 1. septembra 1904 so jih našli v Lurdu 1643, vmes 277 nadškofov, 10 primasov, 17 patriarhov in 63 kardinalov.

Med temi je bilo 757 škofov iz izvenfrancoskih krajev.

Zastopane so bile res vse dežele sveta: Avstralija, Nova Zelandija, Nova Kaledonija, Indija, ki je poslala 31 škofov, Kitajska, ki jih je poslala 27, Braziliija, Mehika, Armenija, Sirija, Ceylon, Haiti, Martinique, Zanguebar, Birma, Venezuela, Peru, Poljska, Čile, Ekuador, Nova Škotska, Rusija, Norveška . . . Moramo nehati, sicer bi bila vrsta predolga.

In to gibanje neprestano narašča; v poslednjih letih je bilo veliko mogočnejše, kakor prej.

Češčenje Lurške Matere božje, ki se je bila prikazala Bernardki, je v tem času prešlo čez francoske meje, se razširilo čez evropske dežele in prodrlo v najdaljnje kraje zemlje.

Ne samo, da povsodi vidimo podobe Lurške Matere božje; kamorkoli pogledamo, uzremo skalne votline, posnete po tisti, v kateri se je sv. Devica blagovolila pokazati. Vidimo, da se v njeno čast dvigajo številne kapele in celo cerkve. Bratovščine se v njih ustanavljajo, in romanja izhajajo iz njih. Vsa ta svetišča so nam ljuba in se nam zde posebno sveta zato, ker nas od daleč spominjajo onega blaženega kraja, one skrivnostne skalne votline, katere se je doteknila noga svete Device, katero je posvetila sama kraljica nebeška.

Kako bi mogli navesti imena teh zgradb in svetišč? Treba bi bilo imenovati vse dežele. Češčenje Lurške Matere božje je zavladovalo po vsem svetu . . .

Če tebe obiščem . . .

Če Tebe obiščem, Brezmadežna, Sveta,
dno duše na tisoče misli mi vstaja,
vse plavajo k Tebi, vse iščejo Tebe,
ob Tvoji lepoti se vsaka naslaja.

Med cvetjem obstajajo, gledajo Tebe,
za Te ima vsaka ljubeče pozdrave,
z vonjavo prelestno se vzpenjajo k Tebi
in vsaka šepetaje: »Brezmadežna, ave!«

In misli, ki dolgo že v duši jih nosim,
krog Tvojih deviških se zbirajo senec,
začudeno gledajo v sveto obličje,
med zvezdice zlate se vpletajo v venec.

In nižje in nižje se spuščajo k Tebi,
da v čisto oko se pogled jim odpira,
in zro Te vprašaje, iz njih pa vsa duša
se s prošnjo veliko v Tebe ozira.

Le Ti jo umeješ, Brezmadežna, Sveta,
le Ti odgovarjaš dobrotno in milo,
in meni se zdi, da ob Tvoji besedi
je sreč se na tisoč mi v duši strnilo.

Veselo se vračam od tih kapele,
oddala sem križe, dobila sem srečo,
po potih življenja bo z mano hodila
preblažena misel na Mater ljubečo.

Še nekaj o Lurdu.

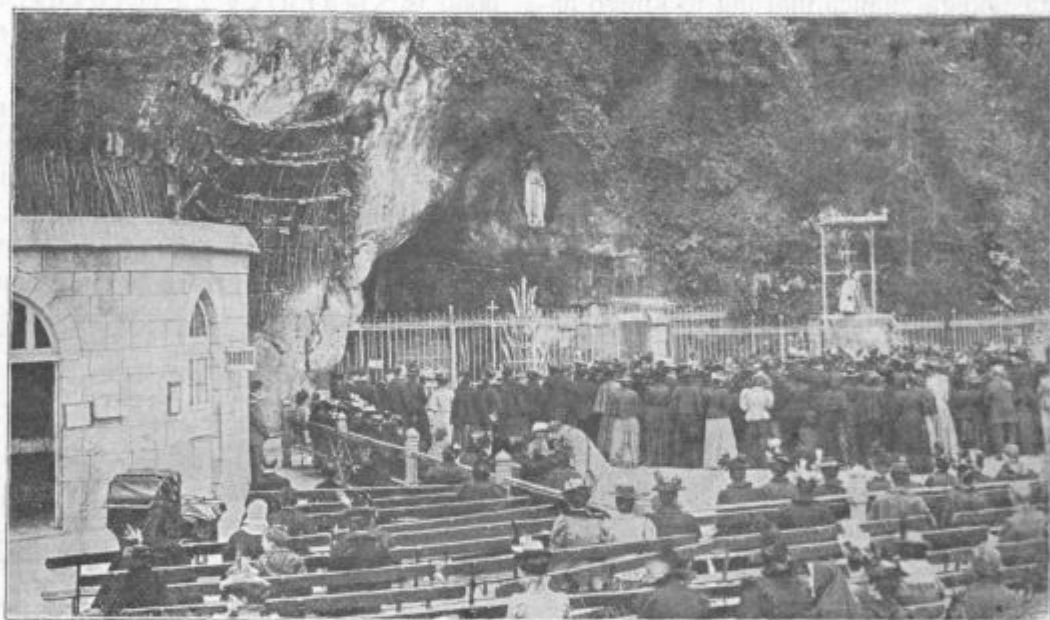
Nad vse važna, zanimiva in mikavna je zgodovina Marijinih prikazovanj v Lurdu in začetek božje poti. Francoski pisatelj Henri Lassere, ki je bil — kakor sam opisuje — vse prej kakor vnet katoličan, se je poslužil — ko je izgubil pogled in mu zdravniki niso mogli pomagati — po nasvetu nekega dobromislečega protestanta lurške vode in je hipoma spregledal.

Po tem dogodku pa je postal prav apostol za povzdigo lurške božje poti. Vsled svojega pisateljskega poklica je čutil sedaj nekako dolžnost spisati lurško zgodovino in opisati natančno najznamenitejše čudeže, ki so se ob početku božje poti tukaj prigodili. Spisal je dve krasni knjigi, ki sta prestavljeni že malone v vse svetovne jezike; ranjki gospod lipoglavski župnik Marešič je pre-

skrbel tudi slovenski prevod in se dobita obe knjigi v »Katoliški Bukvarni v Ljubljani. Prva z naslovom: »Lurška Mati božja«, cena 1 K 60 vin.; druga knjiga z naslovom: »Lurški čudeži«, cena za vezano knjigo 2 K. Knjigi sta za vsakega jako zanimivi. Želeti je, da bi jih brali tudi oni, ki ne vrjamejo lurškim dogodkom. Tu je izkjučen vsak dvom! Popisane so natančno stroge preiskave verskemu gibanju nasprotne svetne oblasti, ki je želela razglasiti te dogodke za prazno izmišljotino in hotela prepovedati obiskovanje božje poti. Začrtano je stališče

Za onega pa, ki se misli udeležiti letos nameravanega romanja v Lurd, sta knjigi naravnost neobhodno potrebni, da ji že pred potovanjem prebere. Le na ta način bo imel ra potovanju pravi užitek, če pozna zgodovino krajev, katere bo obhodil in vedel, kaj imenitnega se je ondi v zadnjih pet desetletjih zgodilo.

Tole, kar je spredaj, je napisala Katoliška bukvarna, ki ima te knjige v zalogi in naprodaj. Bodi v pojasnilo in v boljše razumevanje dodanih še par besedi o knjigah, ki

Pred lurško duplino.

cerkvene oblasti, ki je izrekla svojo sodbo o teh dogodkih šele, ko so jo mnogoštevilni romarski obiski prisilili odrediti cerkveno preiskavo. Dobesedno so tudi navedena spričevala in svedoče zdravnikov, posebno takih, ki do preskušnje niso imeli vere, ter drugih merodajnih oseb, ki so prišle kakorkoli v zvezo s temi čudovitimi dogodki. V Lurdu se je spreobrnilo največ drugovercev in mladih katoličanov; mnogi, ki so kot brezverci došli na ta kraj preiskovat bolnike, pripoznajo javno pred celim svetom čudovite, nadnaravne dogodke. Omislite si ti knjigi, da spoznate veliko delo lurške Matere božje. —

pišejo o Lurdu. Te knjige so poglavitno troje:

1. Lurška Mati božja, spisal Lasér, poslov. Fr. Marešič. To je temeljna knjiga o Lurdu. Opisuje zgodovino lurške božje poti od početka; prikazovanja Marijina, prve čudeže, začetek božje poti.

2. Lurški čudeži, spisal in poslovenil isti kakor prvo. Tu je na široko z vso natančnostjo opisanih nekaj posebno znamenitih čudežev, ki so se zgodili v Lurdu. Ta knjiga je dopolnilo prvi.

3. Kritična razprava o lurških dogodkih, spisal dr. Jurij Ber-

trin, trije zvezki. Ta knjiga znanstveno in kritično preiskuje prikazovanja in čudeže lurške, in pride do sklepa, da ni mogoča tukaj kaka zmota ali sleparija, marveč da je vsa resnica dokazana in potrjena tako, kakor le kaj more biti.

Zadnja knjiga je namenjena bolj izobražencem, dasi bi jo tudi priprost bravec večinoma razumel. Na vso moč je želeli, da bi ta knjiga res prišla v roke takim, katerim je namenjena, zlasti takim, ki imajo kake pomisleke ali pa sploh ne verujejo ne v lurške dogodke, ne v Boga sploh. Če ima kdo kakega takega znanca, naj mu to knjigo navsetuje, ali pa sam kupi.

Istotako izvrstni, za priprostega in izobraženega človeka umljivi in priporočljivi sta pa prvi dve knjigi. Druge knjige: Lurški čudeži, je v zalogi še na tisoče, in se zato posebno priporoča v nakupovanje. Prve knjige: Lurška Mati božja, je pa le še kakih 50 izvodov; toda če bo treba, se lahko letos natisne vnovič. In kar se tiče po-

sebe te knjige, povem odkrito in naravnost, da je skoro ne poznam na vsem svetu lepše knjige od te. Tu se vam opisuje zgodba zanimiva, kot vsak najlepši roman, lep pesniški jezik, izvrstno narisani značaji, silno zanimivi zapletaji, — toda ne plod fantazije kakega pisatelja, ampak vse skozinsko resnično.

Dalje še ena knjižica: »Lurški majška M. b.«, razdeljena v 31 beril in prirejena za branje pri šmarnicah. Pred kakimi 20 leti so se brale te šmarnice, in ljudje so jih silno radi poslušali. Ker je ravno letos najprimernejše brati o Lurdu, preskrbeli bomo, da se bodo te šmarnice za letošnji majnik zopet priredile. Povsod naj se letos oznanjuje slava lurške Gospé!

Naknadno naznanjamo, naprošeni od »Katoliške Bukvarne«, da se je cena »Lurškim čudežem« izredno znižala na **1 K** v bukvarni, **1 K 30** po pošti (prvotna cena je **2 K 40 v**). Knjiga šteje 450 strani. Po tem se lahko presodi, kako vredna je eno krono! Sezite pridno po nji!

Naše romanje.

Oglasila za romanje prihajajo pridno. Prav je tako. Prosimo le še vse one, ki se mislijo udeležiti, naj se oglase kmalu, da se nazadnje delo preveč ne nakopiči, da bo mogoče vse lepo v redu izvršiti in vsem ustreči.

Vse one, ki sami ne morejo iti, pa poznajo osebe, ki bi lahko šle, prosimo naj jih

opozore in jim prigovarjajo, da se pridružijo temu lepemu romanju.

Denarja pa tako dolgo nikar ne pošiljati, dokler ne dobite poštne položnice, potem katerih naj se denar pošilja.

Posebe še opozarjamo, naj bi se odločilo tudi veliko število moških, da bo lepo mešana družba.

Mladiška.

Alojzij Mihelčič.

Navdušeno.

Te - bi, Ma - ri - ja, mo - go - čna kra - lji - ca, Fan - tje po -
 Ve - mo, da sa - tan, da svet za - pe - lji - vi Še na pre-

ni - žno da - ri - mo sr - ce. Tu - di nas sprej - mi, o
 gre - šno nas va - bil bo pot. To - da le i - šče naj

lju - ba De - vi - ca V svo - jo dru - zi - no, si - no - ve zve -
 svet go - lju - fi - vi, l - šče naj sa - tan si bra - tov dru -

stel
 god! } Tr - dno kot ska - la, kot hrast bo - mo sta - li

Du - šo po - gu - be sr - čno va - ro - va - li.
 Du - šo po - gu - - - - - be sr - čno va - ro - va - li.

Odlok svete stolice

v zadevi praznika prikazanja lurške Matere božje.

Vsled preslavnih prikazovanj božje Matere blizu Lurda, mesta v tarbski škofiji, v četrtem letu po proglašenju verske resnice o brezmadežnem njenem spočetju, se je ime brezmadežno spočete Device Marije lurške vedno bolj razširilo in zaslovelo; vsled neštetihi ondi prejetih dobrot, poveličanih pogostokrat s čudeži, pa je pobožnost in češčenje do iste brezmadežne Device po vsem svetu čudovito naraslo.

Zato so se mnogi kardinali rimske cerkve, in premnogi škofje iz vseh delov sveta — prvi med njimi škof tarbski — obrnili s ponižno in prisrčno prošnjo do Njegove Svetosti, papeža Pija X., naj blagovoli praznik prikazovanja blažene brezmadežne Device Marije lurške, dovoljen od blagopokojnega Leona XIII. samo onim cerkvam in samostanom, ki so za to posebe prosile, s svojo previšnjo oblastjo raztegniti na vsokatoliško Cerkev.

Sveti oče je te prošnje predobrotno sprejel. Po zgledu svojih prednikov, ki so lurško svetišče obdarili z mnogimi predpraviciami, ganjen po premnogih romanjih, ki se neprestano vrše k imenovanemu svetišču in so prelepo izpoznavanje vere; zlasti pa zaradi

svoje posebne pobožnosti do brezmadežne božje Porodnice; in v zaupanju, da bo večje češčenje brezmadežne Device naklonilo Cerkvi Kristusovi v njenih stiskah še mogočnejšo njeno pomoč, je Njegova Svetost zaukazala, da naj se praznik prikazanja blažene Device Marije brez madeža spočete, ki so ga mnoge škofije in redovne družine že doslej obhajale, od prihodnjega leta, ki je od prikazanja Device božje Porodnice na bregu reke Gava petdeseto, ali od leta 1909, obhaja po vesoljni Cerkvi vsako leto dne 11. svečana, kot duplex maius z oficijem (brevirjem) in mašo, ki sta že dalj časa odobrena. Po predpisanih rubrikah in odlokih.

Pričujoči odlok pa je naročil izdati meni podpisanemu kardinalu, prefektu kongregacije za svete obrede. Ne da bi ga oviralo karsibodi.

Dne 13. novembra 1907.

Serafin kardinal Cretoni,
prefekt.

Nadžkof Diomedes Panici,
tajnik k. s. o.

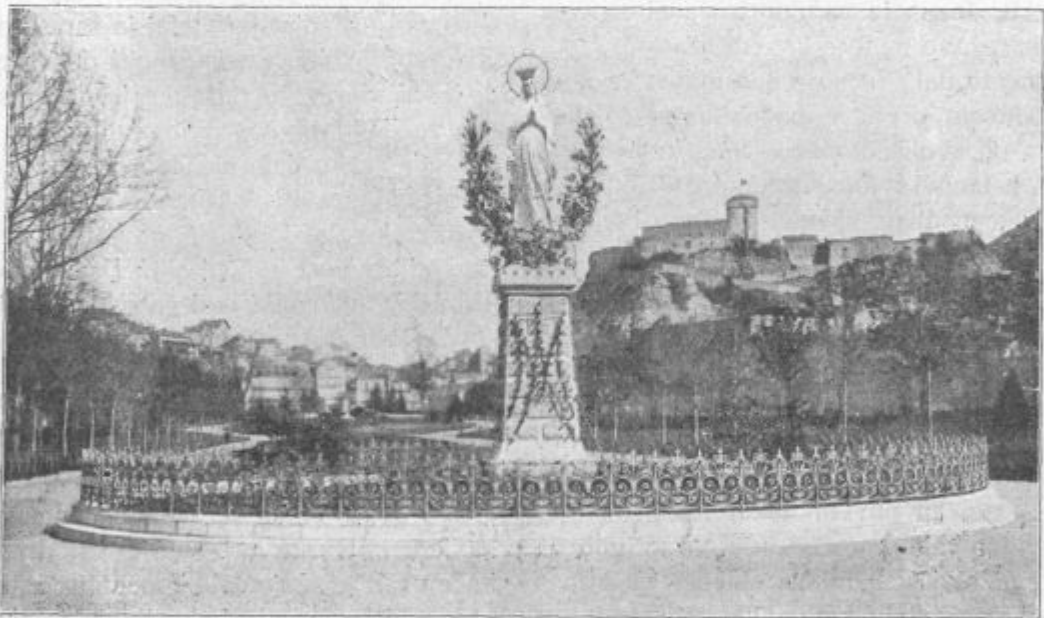

Krščanska družina.

Krščanska mati.

Sveti Gregor pravi, da je srce gonilna moč človeškega življenja. Naša želja, nekaj dobrega doseči, ali se hudega varovati, je vedno glavni nagib vseh naših dejanj. Po čemer človek hrepeni, za tisto rad trpi in si še marsikaj odreče, da doseže zaželjeno. Če je naše srce s svojimi željami in nagnenji obrnjeno k Bogu, bo vneto za vse dobro;

srca v besede in dejanja. Za posvetno delo si toliko prizadevaš, skrbiš za obleko in zunanost; srce naj se pa razvija kakor divja roža v gozdu? Pri ženskah je srce še bolj razvito. Ustvarjena je bila iz moža in možu naj bi ostala v zakonu podložna. Bog, ki da vsakemu potrebno pomoč za njegov stan, ji je dal srce, ki se daruje za druge. Kakor se

Marijin kip pred cerkvijo v Lurdu.

če hrepeni po svetu in njegovem dopadaje-nju, se bo to tudi v delih pokazalo. Ljubezen naj napolnjuje srce, ki naj se pokaže v požrtvovalnem delu, v usmiljenju do bližnjega in v voljnem izpolnovanju vseh stanovskih dolžnosti. Hočeš vedeti, kakšno je tvoje srce? Poglejmo svoje besede in svoje obnašanje, svoja dela in svoje molitve, pa imaš popolno podobo svojega notranjega človeka. Želje, misli in nagnenja pridejo v srce in iz

trta ovija okoli kola, da more rasti, cveteti in sad roditi, tako naj bo mož opora svoji ženi. Če pa nima veselja za zakon in hoče ohraniti devištvo po nasvetu sv. Pavla, se pač odpove poročnemu vencu in meseni ljubezni, da se more Kristusu darovati. Kakor se žena daruje svoji družini, tako se daruje devica svojemu ženinu, za katerim hoče hoditi v zatajevanju, revščini in pokorščini do smrti. S pokoro se prične novi stan.

»Poslušaj hči, in glej, in nagni svoje uho ter pozabi na svoje ljudstvo in na hišo svojega očeta. Namestu tvojega očeta, so ti rojeni sinovi.« Ps. 44. 11. 17. Te besede veljajo tudi vsaki nevesti, ki stopi v zakon. Kako veselo in brezskrbno je živela popred! Skrb za življenje in delo sta imela oče in mati. Mirno so tekla leta mladosti, ker ji je svetilo solnce materine in očetove ljubezni. Svet se ji je zdel tako lep in vabljev! Zdaj jo kliče novo življenje: »Pozabi na hišo svojega očeta.« Zapusti hišo, ki ji kmalu, gotovo pa s smrtjo staršev skoro tuja postane, spremeni celo svoj priimek, ker novo življenje, skrbi in dela se prično. Dozdaj so ji bila pota na vse strani odprta, zdaj se je nepreklicno odločila, ker zakrament zakona, katerega je prostovoljno sklenila, jo je zvezal z možem do smrti. Jezus je pa dobro vedel za vse skrbi in težave matere in žene, zato je temu zakramentu dal vso potrebno milost za novi stan. »Mesto očeta ti bodo sinovi rojeni.« Ločena od svojih domačih, med katerimi je zrasla, ustanovi z možem novo družino, kjer bo ona gospodinja, ki mora podpirati tri vogle hiše, novo solnce svojim otrokom.

Če kdaj, veljajo pri odločitvi neveste za zakon besede: »Pomisli na konec!« Če napačno voli, ni mogoče več popraviti. Mesena ljubezen mine, premoženje in bogastvo ne osreči srca, in reva prepozno dela pokoro za svoje preveliko hrepenenje po zakonu. Lahko vam pa povem nekaj znamenj, kjer je navadno zakon nesrečen in naj ga nobena pod temi okoliščinami ne sklene. Če kdo s svojimi starši slabo ravna, jih zaničuje in tepe, če kdo rad po gostilnah poseda cele noči, so to navadna znamenja poznejše nesreče v zakonu. »Pomisli na konec!« Hitro minejo leta, kmalu boš stala pred sodbo in Bog bo tirjal odgovor od vseh tvojih domačih. Živi od začetka tako, kakor boš želela na smrtni postelji!

Kako žalostno se pa navadno nevesta pripravlja na novi stan! Tudi pri najboljših zamorijo razne posvetne skrbi za opravo, obleko in doto vso zbranost in pobožnost. Naj opravi vsaka nevesta dolgo spoved ter

naj na tihem, s pomočjo svojega spovednika opravi doma duhovne vaje; če to ni mogoče, naj vsaj malo več moli ter premišljuje neizmerno ljubezen križanega Boga, ki nobenega ne pozabi. Naj že pred poroko napravi določne sklepe in namene, kako bo glede pobožnosti in drugih opravkov živela v novem stanu.

Žena je torej s poroko pričela nov stan in novo življenje. Kakor se delo prične, tako se nadaljuje in navadno tudi konča. Pozneje je težko kaj izboljšati, če se je kdo že slabega navadil. Največjega pomena je torej, da se mlada žena precej iz začetka dobro oprime reda in dela v novem stanu. Dolžnosti žene in matere obstoje v raznih malih opravkih gospodinjstva, v težkih delih doma in na polju. Doma je bila le dekla, mati so imeli skrb za gospodinjstvo, zdaj je sama sprejela vodstvo v roke. Če hoče biti dobra gospodinja, si mora vse opravke in dolžnosti dobro razdeliti in napraviti natančen red v družini. Vsako delo naj ima določen čas, ko se mora opraviti. Vsaka družba ima svoje postave in svoja določila, po katerih se mora ravnati, da doseže svoj cilj. Družina je taka družba v malem, ki tudi potrebuje svojih postav. Prva postava prave domače sreče je pa natančen dnevni red za ženo in vso hišo. Kako naj se otroci navadijo reda, če ni nikdar reda v hiši? Žena si odloči, kdaj se jutraj vstane, natančni čas za molitev in vsa druga dela. Treba je tudi določenega časa za jed, katerega se morajo vsi držati. Če hoče vsak še svoje delo končati in pride eden pred, eden pozneje h kosilu in je treba še takrat čakati gospodinje, ni v hiši nobenega reda. Kjer gospodinja nima reda, ga bodo drugi še veliko manj imeli. Torej vsakemu delu svoj čas, povsod pa prav in natančen red. Tudi za molitev in versko življenje je treba natančnega reda. Zakaj se vedno bolj opušča skupna jutranja molitev, deloma tudi večerna? Ni glavni vzrok preveliko dela, temveč nerednost matere, ki nima reda v hiši. Včasih je res to nemogoče. Toda pri natančnem dnevnem redu bo vendar mogoče skupno moliti. Isto velja za sveto mašo,

prejemanje zakramentov in druge verske pobožnosti. Kjer ni reda v hiši, ni nikoli časa za molitev in zakramente, dasiravno ima tudi doma zelo slabo upravljeno.

Res je v začetku težko in zoprno vse delati po natančnem redu. Pomisli pa, da se tega, kar vsak dan delaš, kmalu navadiš. Kakor nas slabe navade vežejo na greh, tako nas dobre utrdijo v dobrem. Prvo leto zakona je torej za poročenca največje važnosti. Naj se napravi precej natančen red za molitev in vsa domača opravila. Začetkom je lahko vse urediti, ko še ni otrôk in je še manj dela in skrbi. Če se je žena začetkom redu

navadila, se vse pozneje tudi lahko izpopolni, ko ima mati nove križe z otroci. Gotovo bo pa tudi moža začetkom ložje za vse pridobila in ga navadila reda, kakor pa pozneje. Saj mož ne bo mogel biti nasproten svoji sreči. Res je tudi, da začetkom moža lahko za vse pridobi, pozneje pa nič več Premisli dobro, začni odločno novi stan in novo življenje, misli na konec in živi od prvega dneva vedno tako, kakor boš želela na zadnjo uro, da bi živela. Red ti bo prinašal obile sadove za tvoj trud.

Anton Oblak.

Pred rožnovensko Marijo.

Priporočljiva knjiga za zaročence in zakonske.

Pouk zaročencem in zakonskim. Spisal Janez Zabukovec, župnik. Založila »Katoliška Bukvarna« v Ljubljani. Ta knjiga je izšla prvič leta 1902. V »Bogoljubu« smo jo takrat zelo priporočali. Letos pa je izšla v drugem, zelo popravljjenem in pomnoženem natisu in jo zaradi njene popolnosti še z večjim veseljem priporočamo. In sedaj je ravno pravi čas za to knjigo. Predpust je tukaj in marsikateri mladenič bo v njem nehal fantovati, marsikatera dekle si bo otrla solzo iz oči, ko se bo poslavljala od svojih

tovarišic. Vsem tem mladim zaročencem svetujemo, da prebero to knjigo, preden stopijo v zakonski stan, da se do dobrega podučijo, kakô jim je živeti in obnašati se. Dolgo časa smo si želeli te knjige in to tembolj, ker je za zakonce in zaročence v resnici potrebna. Zakonski dobe v tej knjigi vsa navodila, da zamorejo med seboj zadovoljno in v spoštovanju živeti, in marsikak domač prepir se bo v oni rodbini preprečil, kjer se bo nahajala ta knjiga. Seveda je knjiga pisana za odrasle. Noben novozaročen par naj bi ne bil

brez nje. Dandanes toliko bolj potrebujemo take knjige, čimbolj se mažejo temelji srečnega zakonskega življenja. Ta knjiga — če se bo pridno rabila — bo med vernim slovenskim narodom mogočno odbila vsak napad proti nerazdružljivosti katoliškega zakona od strani novodobnega brezverstva. —

Knjiga svari pred nepremišljenimi zarokami in zakoni, poudarja svetost in neločljivost zakona ter razlaga vzgojevalne dolžnosti zakonskih do otrok. — Knjiga se dobi v »Katoliški Bukvarni« v Ljubljani in velja vezana 1 K 40 vin.

* * *

Cerkveni razgled.

Po svetu.

Blaženstvo Pija IX. Sedanji papež Pij X. so naročili kardinalu Serafinu Cretoni-ju, kot načelniku kongregacije sv. obredov naj poskrbi, da se bodo zbrali vsi spisi in vsa pisma služabnika božjega Pija IX. Kardinal je dne 7. decembra objavil tozadevni ukaz, in so se s tem spravile v tir predpriprave, da se 'proglasi blaženim »služabnik božji« papež Pij IX. V cerkvi sovražnih krogih je takoj zavreščalo, kakor hitro se je izvedelo o tej novici; zagnali so krik, da so tukaj vmes politični nagibi in da hoče vrhovna cerkvena oblast izzivati italijansko vlado in prijatelje laške države. Toda motijo se, kajti blaženim ne bo prištet Pij IX. kot politik, ampak kot »služabnik božji«.

Še rajne so oropali. Protiverski boj na Francoskem ima čedalje bolj žalostne posledice. Framasonska vlada se je polastila cerkvenega premoženja, z njim pa tudi pobožnih ustanov za dobre namene in za svete maše. Dediči ustanovnikov pa so se oglasili, ker v ločitvenem zakonu ni bilo glede ustanov jasnih določil in so tudi nekateri dosegli, da se je ustanovni denar sodnim potom vrnil. Kaj pa framasonska vlada? Kdor nima vesti, si pomaga s krivico, in tako so si pomagali tudi brezvestni krmarji francoske vlade. Predložili so zbornici postavo, ki določa, da je lastninska pravica ustanov prešla od cerkve na državo. Poslanci so to tatinsko postavo odobrili, dasi jih je bilo skoraj polovica nasprotnih. Zastonj je katoliški poslanec Piou v krasnem govoru pobijal to vnebovpijočo krivičnost. Očital je vladi in vladincem: »Vi razlastujete mrtvece, vi jemljete molitve rajnim; kaj je državi mar, ako kdo cerkvi podeli ustanovo, da bi

se brale svete maše za pokojne!? Vi izvršujete nasilje na mrtvih, ki se ne morejo braniti!«

Tudi pri nas na Slovenskem so ljudje, ki pravijo, da so jim francoske razmere za vzor. Dolžnost vseh dobromislečih je, delati na to, da se nakane sovražnikov svete cerkve izjalovijo.

Kaj berejo sveti oče? Mnogokrat se sliši in govori, da sveti oče ne zvedo za vsakdanje važne svetovne dogodke. Radi tega bo marsikoga zanimalo, ako povemo, kaj je vsakdanje čtenje sv. očeta. Piju X. sta nekako najbolj priljubljena dva mala italijanska časopisa, namreč benečanski list »Difesa« (Obramba) in »Berico«, ki izhaja v mestu Vicenza. List »Difesa« so sveti oče sami podpirali, ko so bili še patriarh v Benetkah. Papežu se dalje predložijo vsi veliki listi, ki izhajajo v Rimu, ker je pač potrebno, da se pouče o vseh pojavih in o vsem gibanju, tudi nasprotnem, v večnem mestu. Da pa imajo sveti oče splošen vpogled v vse italijansko časopiše, se poslužujejo načina, kakor je sploh običajen pri vladarjih, ki so z delom preobloženi. Urejeno imajo namreč tako, da dobivajo izrezke iz važnejših časopisov. To službo opravlja doktor cerkvenega prava Jakob Orselli, ki mora prebrati in pregledati vsak dan do 30 večjih-dnevnikov iz cele Italije in važnejše članke za sv. očeta izrezati. Radi priročnosti napravi iz teh kosov poseben zvezek, kjer so nalepljeni vsi taki članki s kazalom ob koncu. Enak zvezek se priredi tudi za papeževega državnega tajnika Merry del Wala. Izvenitalijanskih časopisov sveti oče navadno ne berejo, pač pa jim poročajo o njih državni tajnik in drugi prelati. Z vnanjim časopisjem se peča tudi kongregacija za izredne cerkvene zadeve.

Sodba sv. očeta o romarskih vlakih v Rim.

V rimskem mestu je prišla na krmilo stranka prostožidarjev, radikalcev in socialnih demokratov. Za župana je ta lepa družba izbrala žida in velikega mojstra framasonov Ernesta Nathana. V teh razmerah se ne more dati nobeno zagotovilo za varnost romarjev, ki bi hoteli v Rimu slaviti papežev jubilej. Prav vsled tega bi bilo sv. očetu ljubše, ako bi katoličani v domačem kraju proslavili ta srečni dogodek, zraven pa sodelovali, da bi se pomoglo v dušnem in telesnem oziru trpečim sobratom. Ako bi se pa kljub žalostnemu stanju v Rimu prirejala romarska potovanja, bodo sveti oče tujce radostno sprejeli, vendar pa bi morali prireditelji skrbeti, da se vse vnanjosti izvrše tiho, in da si zagotove varstvo svoje vlade, oziroma zastopnika pri italijanski vladi. Žalostno je res za vse katoličane, da se praznuje zlata maša Kristusovega namestnika v tako zamotanih in neznosnih okoliščinah, umljivo je pa tudi, da sveti oče ne morejo drugače ukreniti. Rimskim prebivalcem bo odšlo s tem pač mnogo lepih dohodkov, toda krivi so Rimljani sami. Volili so v občinski zastop socialne demokrate in prostožidarje s pretvezo, da so »klerikalci« vzrok, ker so tako draga stanovanja in da je taka draginja v mestu. Za katoličane veljaj sedaj pravilo: Ne v Rim, dokler vlada ondi med meščanstvom protikatoliški duh in protiverska gonja! Naj žida Nathana in njegove privrženice obiskujejo framasoni in naj nadomeste denar, ki bi ga v Rimu pustili katoliški romarji. Katoličani pa, ki so hoteli obiskati Rim in sv. očeta, naj darujejo nekoliko onega zneska, ki bi ga bili porabili za potovanje, sveti stolici, saj je danes bolj kakor kedaj v tiski in denarni zadregi. S tem bodo storili prezasluzno delo, obenem pa bodo najlepše praznovali papežev jubilej. Tudi se poroča iz Rima, da sveti oče zlate maše ne bodo opravili v cerkvi sv. Petra, ampak v eni izmed domačih kapel. Veliko romanje Nemcev, ki so se hoteli pokloniti meseca maja sv. očetu, je odpovedano.

Monakovski nuncij se je izrazil proti nekemu časnikarju glede na nameravano romanje takole: »Doživel sem letos v Rimu take stvari, da svarim prirejati romarske vlake, ako ne bosta skrbela italijanska vlada in rimski občinski svet, da se ne ponove demonstracije in da se bo skrbelo za varnost duhovščine.«

Rim. Žid Nathan je kot rimski župan odtegnil ondotnim kapucinom letno nagrado 1800 lir, ki so jih dobivali, da so spremljali revne mrtve

na pokopališče. Redovniki pa so se kljub temu ponudili, da hočejo še nadalje izvrševati to dobro delo usmiljenja. V par dneh so meščani zložili zanje še enkrat toliko svoto. Tako oklufutana mestna občina je nato dovolila čč. gg. očetom kapucinom brezplačno vožnjo na pokopališče.

Generalni predstojnik frančiškanskega reda P. Schuler se je vrnil v Rim s šestmesečnega vizitacijskega potovanja. Obiskal je več evropskih provinc in nekatere v Severni Ameriki, kjer šteje frančiškanski red že 11.000 članov.

Papeška svetinja. Vsako leto izroče svetemu očetu na praznik sv. Petra in Pavla posebne vrste spominsko svetinjo, ki ima podobo vladajočega papeža in ki predočuje najvažnejši dogodek dotičnega leta. Letos so se odločili za svetinje, ki bodo imele na eni strani doprso podobo sv. očeta, namesto običajnega grba pa bo vtisnjena slika sv. Janeza Krizostoma, v spomin na XV. stoletnico, ki se obhaja v tekočem letu. Na drugi strani pa bo alegorična (v sliki izražena) podoba, ki bo predočevala boj proti modernizmu (novodobne zmote med nekaterimi katoličani). Papež drže v roki pismo »Pascendi«; pred njimi pa je vpodobljena Francija in Nemčija. Iz oblakov pa meče roka strele, ki naj uničijo moderniste.

Krščanstvo na Japonskem. Misi'onar P. J. Weig, ki je deloval petnajst let na Kitajskem in se preselil pred enim letom na Japonsko, poroča, kako važnega pomena za katoličanstvo cele vzhodne Azije bi bilo, ako bi se Japonska oprijela krščanske vere. Med težavami, ki ovirajo misi'onsko delo v deželi vzhajajočega solnca, omenja zlasti pomanjkanje denarja, kajti misi'on na Japonskem je najdražji, dasi imajo povsod misijonske postaje več dohodkov, nego japonske. Misi'onar Weig zatrjuje, da so Japonci kaj vzprejemljivi za krščanstvo; sloveči sedaj živeči japonski državniki, kakor n. pr. grof Ito, priznavajo, da se bo država razvijala ugodno le na podlagi krščanstva. Treba bo torej Evropo bolj opozarjati na važnost japonskih misijonov, kajti Japonska ima merodajen vpliv v vsakem oziru med vzhodnimi državami; ako se Japonci pokristjanijo, tedaj je premagan strah pred rmenim plemenom.

V Milanu je bila izdelana v delavnici Johnson-ovi jubilejna svetinja, ki ima na eni strani podobo sv. očeta, na drugi pa postavitev najsvetejšega zakramenta.

Papežev jubilej. Povodom svoje zlate maše so sveti oče dali izvršiti spominske križe, ki so

namenjeni duhovnikom in vernikom celega sveta. Delo je poverjeno dunajskemu umetniku Rudolfu Marschall-u. Na križu bo v kovino vdolbena podoba sv. očeta, in pa od papeža sestavljeno besedilo za blagoslov.

Suženjstvo še ni docela odpravljeno. Priča temu je protisuženjski shod, ki je bil v Rimu početkom decembra. Zbralo se je bilo okrog petdeset državnikov raznih narodnosti, ki so zborovali v dvorinah papeške akademije »Arkadia«. Glavni pogovor se je vrtel o suženjskih zadevah

Lurški škof monsignor Schöpfer.

v afriških vladavinah. Prihodnji mednarodni kongres za odpravo suženjstva se bo vršil leta 1913. Čas bi bil že res, da bi se ta nekrščanska, nečloveška in nesocialna prikazen, ki se nazivlje suženjstvo, vendar enkrat popolnoma spravila s sveta.

Saška kraljica Karla, mati vladajočega kralja, odločna katoličanka in velika dobrotnica revežev, je umrla.

Dr. Viktor pl. Fuchs, izvrsten katoličan in član Marijine družbe, je izvoljen za predsednika

avstrijske delegacije. (V delegacijo pridejo zastopniki, ki jih med seboj izvolijo avstrijski državni poslanci, da zajedno z ogrskimi delegati uredijo celokupne državne zadeve.)

Novi papežev poslanik na Bavarskem, dominikanec P. Andrej Frühwirth, rodом Štajerc, ki je deloval dalj časa na Dunaju in je bil pozneje redovni general v Rimu, je zasedel svoje važno mesto v Monakovem. V Rimu je bil posvečen za naslovnega nadškofa.

»Jabolko ne pade daleč od drevesa«. Ta pregovor se ni uresničil pri francoskem voditelju socialistov Jaures-u. Ta mož se je bil postavil med drugimi na čelo proticerkvenih bojevnikov, njegova hčerka, mlada in lepa gospodična, pa se je odločila za samostansko življenje. Kljub temu, da oče nasprotuje, vztraja deklica pri svojem sklepu. Listi poročajo, da je Jaures sam provzročil ta nepričakovani korak dobre hčerke, ki se hoče žrtvovati zanj; upa namreč, da bo zmoodrila svojega ljubljenega očeta in da bo rešila njegovo sicer brez dvoma izgubljeno dušo, ako se loči od svetnega veselja in od svetne sreče. — Čudna so res božja pota!

Moderni jakobiaci. Na Francoskem je protiverski boj dosegel najodurnejšo obliko: Iz bolnišnic so jeli goniti požrtvovalne usmiljenke. Niti ob času francoske revolucije se kaj takega ni počenjalo; takrat so jih samo prisilili, da so odložile redovniško obleko, zdaj jih pa izganjajo.

V katoliško cerkev je prestopil na Sv. Gori pri Gorici protestantovski pastir A. Knaflitsch. Zapustil je svojo dosedanjo dobro službo in se je iz hrepenenja po resnici oklenil katoliške cerkve.

Slovenci v Aurori, Minn., v Ameriki so si postavili krasno novo cerkev in pokopališče.

Zagrebski nadškof dr. Juraj Posilović bo praznoval 8. avgusta 1908 zlato mašo. V proslavo tega jubileja se bodo vršile po celi nadškofiji velike cerkvene svečanosti.

Red sv. Gregorija je podelil sveti oče baronu Spinette na Dunaju, ker si je kot glavni tajnik katoliškega osrednjega odbora za katoliško organizacijo pridobil res veliko zaslug. Baron Spinette je bil navzoč tudi pri zadnjem slovenskem katoliškem shodu in je, dasi je Nmec, v slovenskem jeziku pozdravil zborovavce v veliki dvorani hotela »Union«.

Zelo stroge ukaze zoper nezakonske matere je izdalo škofijstvo v Reznu. Katoliško časopisje na Bavarskem je naredbe gorečega škofa Antona pl. Henle-ja z odobravanjem objavilo. Župniki rezenske škofije imajo po omenjenih navo-

dilih dolžnost, da take nesrečne matere pokličejo na odgovor. Ko jih primerno pouče in posvare, se napravi zapisnik, v katerem mati obžaluje svoj padec in obljubi poboljšanje. Zapisnik mora lastnoročno podpisati. Ako se ne poboljša, se ji zapreti, da ne bo mogla in smela prejemati svetih zakramentov in slednjič se ta kazen tudi izvrši, pa tudi javno razglasi na prižnici, ako je s padcem združeno tudi javno pohujšanje.

V Rimu je umrl zelo priljubljeni P. Ferrini, ki je bil dolgo vrsto let župnik pri Sv. Vincenciju. V tej župniji je namreč tudi kraljeva palača in v župnijski cerkvi sv. Vincencija so shranjena srca papežev. P. Ferrini je bil poklican kot župnik k smrtni postelji rajnega kralja Viktorja Emanuela II., da bi mu podelil sv. zakramente za umirajoče, toda Najsvetejši je prinesel nazaj, ker je bil kralj umrl, preden je on došel do nje. Svoj čas so to tajili.

Razmerje ruske države do Vatikana ni nič kaj povoljno. V dokaz temu samo en slučaj. Zadnjič je bil imenovan ruski katoliški duhovnik Miecislav Kapszewicz za papeževega hišnega prelata. Dotično pismo je imelo pečat ribičevega prstana in je je podpisal državni tajnik Merry del Wal. Toda ruski poslanik pri Vatikanu se brani, da bi priznal to imenovanje, ker se je izvršilo po nasvetu škofa v Plotsku in se ni poprej prosilo za dovoljenje ruske vlade.

Po domovini.

Novoletno voščilo. Ljubljanska duhovščina, svetna in redovna, se je zbrala na Silvestrov dan v knezoškofijskem dvorcu, kjer je milostni gospod stolni prošt J. Sajovic v imenu vseh duhovnih sobratov cele škofije izrazil iskrena voščila za novo leto presvetlemu knezoškofu dr. Antonu Bonaventura Jeglič-u. Gospod stolni prošt je pri tej priliki omenjal razne vesele dogodke, pa tudi neprilike preteklega leta ter povdarjal, da je kranjska duhovščina edina, vdana in nedomahljivo združena s svojim ljubljanim nadpastirjem. Presvetli so se z zadovoljstvom zahvalili za udanostne izjave. Pohvalili so vneto, neutrudljivo in požrtvovalno delovanje duhovščine cele škofije, posebej še ljubljanskih duhovnikov, ki so vsestransko delavni in vpreženi. Obmejne škofije imajo takorekoč neko sveto zavist, ker ima prav naša škofija toliko izredno zmožnih nadarjenih in delavnih moči med duhovščino. Veselo znamenje za bodočnost slovenskega naroda je vedno češčenje, ki se je močno udomačilo po celi deželi. Zavod sv. Stanislava v Št. Vidu

se razvija prav povoljno ozir vzgoje, napredka, kakor tudi v zdravstvenem oziru. Zanimanje za zavod ni prenehalo, ampak raste od dne do dne. Presvetli so izrazili upanje, da se bo z božjo pomočjo izšlo srečno iz vseh neprilik. V nadi, da bo Bog še nadalje podpiral vneto slovenske duhovščine, so želeli prevzvišeni srečno novo leto vsem navzočim in celi škofiji.

Darežljivost Slovencev. Mnogo izdatkov, mnogo neprostovoljnih in prostovoljnih davkov ima slovensko ljudstvo; pri vsem tem pa dobri katoliški Slovenci ne pozabijo tudi onih zapuščenih in nesrečnih sobratov in sosester, ki žde v poganstvu. »Bogoljubovi« naročniki so imeli priliko brati v vsaki številki med obilnimi darovi za dobre namene tudi precejšnje prispevke za misijone in zlasti za »Dejanje sv. Detinstva«, ki je med našo mladino še vedno priljubljeno. V preteklem letu se je nabralo v ta namen (za rešitev poganskih otrok) okroglo 5200 kron, kar za naše razmere ni malo. Upoštevati moramo seveda, da je samo en dobrotnik daroval skupno 1790 kron, in da je tekom enega leta iz Idrije došlo dobrih 400 kron.

Dasi imamo doma dosti potreb in nujnih prošnja za podporo, vendar opozarjamo tudi na prepotrebno misijonsko delo, osobito na »Dejanje sv. Detinstva«. Ljubezen do bližnjega, do neumrjočih duš in čut hvaležnosti za dar svete vere tirjata od nas, da od dobrot, ki nam jih deli nebeški Oče, odtrgamo drobtinico in jo žrtvuemo za lajšanje bednega človeštva in za rešitev v poganstvu živečih ljudi; pomisliti treba, da je med 1563 milijoni živečih ljudi samo 588 milijonov, ki so krščeni. »Dejanje sv. Detinstva« priporočamo tudi radi tega, ker zagotavlja deležnikom in voditeljem mnogo duhovnih dobrot in milosti, poleg tega pa ima važen vzgojevalen pomen za nedolžno deco.

Čč. gg. voditelje opozarjamo pri tej priliki na pravilo, ki se glasi: »Vsako leto se bereta v duhovnijah, v katerih je vsaj 144 deležnikov, dve sveti maši, in sicer: 1. od Božiča do Svečnice katerikoli dan za vse žive deležnike; in 2. od druge nedelje po Veliki noči do konca maja katerikoli dan ena sveta maša za rajne deležnike. (Stipendij se poravna iz doneskov.)

V Ljubljani je vpeljana lepa navada, da se poleg svetih maš, ki jih opravijo voditelji, povabijo deležniki, zlasti mladina, na sopraznik Nedolžnih otročičev v lepo uršulinsko cerkev k skupni sveti maši pred Najsvetejšim. Popoldne pa je nagovor o delovanju »Dejanja sv. Detin-

stva« in o potrebi misijonskega delovanja. Po govoru se izvrši na slovesen način predpisani blagoslov mladine, ki sodeluje pri tem dejanju. Slovesnost se zaključi z litanijami Imena Jezusovega (ker litanije Detinstva Jezusovega niso dovoljene za javno službo božjo).

Tudi 28. decembra minolega leta je bila enaka slovesnost, ki jo je opravil škofijski voditelj »Dejanja sv. Detinstva« v nunski cerkvi. Prijetno dolžnost izpolnujemo, ako izrekamo tem potom cerkvenemu in samostanskemu predstojništvu očitno zahvalo za blagohotno naklonjenost pri prireditvi, za mično razsvetljava v cerkvi in za krasno, prelepo petje pri obeh svetih opravilih.

Letno poročilo (28. zvezek) bo v kratkem dotiskano in se bo potem takoj razposlalo v tiste župnije, kjer je »Dejanje sv. Detinstva« vpeljano. Rade volje se pa postreže tudi novim deležnikom, oziroma voditeljem. Na razpolago so podobice in svetinjice, ki se dajejo novim deležnikom. Zaradi reda prosimo, naj se vsi doneski za »Dejanje sv. Detinstva« pošiljajo škofijskemu voditelju katehetu A. Čadež-u, Semeniške ulice 2, Ljubljana.

Biserno sveto mašo je opravil 29. decembra v Brežicah č. P. Bernard Vovk. Gospod slavjenec je bil dolgo vrsto let profesor na novomeški gimnaziji in je v krogu številnih častilcev, prijateljev in bivših učencev čil in zdrav obhajal 60letnico mašništva. Sveti oče Pij X. so za to priliko podelili vsem, ki so bili navzoči pri biserni maši in so prejeli svete zakramente, popolni odpustek. Slavnostni govor je imel č. g. P. Konstantin Luser, generalni definator. Pojasnil je v izbranih besedah milost poklica in milost visoke starosti. Demantni mašnik je dobil 127 čestitk od razni strani.

Duhovske zadeve. V stalni pokoj sta stopila č. g. J. Košmelj, župnik v Begunjah na Gorenjskem, in č. g. J. Plevaneč, župnik v Soteski. — Podeljeni sta župniji Col č. g. Ivanu Janc, Podkraj pa č. g. Jerneju Perjatelj. — Za kapelana v Šmarje pri Ljubljani je prišel iz Leskovca č. g. J. Verhovec. — Podeljena je župnija Rovte tajnošnjemu župnijskemu upravitelju č. g. M. Sušnik-u, župnija Turjak č. g. Alojziju Bobek-u, župniku v Godoviču, župnija Polhovgradec č. g. Ivanu Čebašek-u, župniku na Trati.

Umrl je pred Božičem v Veliki Dolini č. g. župnik Fr. Brulec. Pokojnik je bil več let katehet na uršulinski šoli v Škofji Loki, od leta 1887 pa je župnikoval v Veliki Dolini. Radi mno-

gih zaslug — sezidal je cerkev in župnišče ter popravil šolsko poslopje — je bil lani imenovan za duhovnega svetnika. Radi bolehnosti je bil že vložil prošnjo za pokojnino, a ga je Bog prejel poklical k sebi. — Dne 27. decembra je umrl pri Sv. Jakobu ob Savi ondotni župnik č. g. Ivan Sakser. N. v m. p.!

Nova cerkev sv. Antona na Viču je bila blagoslovljena četrto nedeljo v adventu. Cerkvano slovesnost in obrede je izvršil preč. gospod provincijal P. Placid.

Sveti misijon v ljubljanski stolni cerkvi sv. Nikolaja se je izvršil v občno zadovoljnost. Številno občinstvo je vztrajno in s pozornostjo poslušalo temeljite in času primerne cerkvene govore slovenskih očetov misijonarjev iz družbe Jezusove. Zjutraj in zvečer je bila prostorna cerkev vedno natlačeno polna. Uspeh je bil očitviden, saj je za časa sv. misijona pristopilo k mizi Gospodovi okrog 11.000 oseb. Sklepni govor so imeli presvetli knezoškof dr. Anton Bonaventura. Bog daj milost stanovitnosti!

Bivši misijonar in dekan v Ameriki, č. g. Janez Žužek, je umrl pri svojem bratu, župniku v Vodica. Deloval je dolgo časa kot misijonar v škofiji Sinona, države Minesota. V domovino se je povrnil pred sedmimi leti.

Predavanja č. g. P. Rösler-ja v Ljubljani. Ljubljanski knezoškof dr. Anton Bonaventura so povabili znanega učenjaka p. Rösler-ja, ki je imel od Božiča do novega leta verska in znanstvena predavanja za žensko izobraženstvo v veliki dvorani hotela »Union«. Vsak dan se je zbralo častno število — do 900 — gospodičen in gospa, ki so pazljivo poslušale času primerne razprave. Velevažno je bilo predavanje o branju. Namen dobrega beriva je, blažiti in oplemeniti srce. Branje samih romanov pa žensko dostikrat posirovi in jo odtujaj pravemu poklicu. Govoreč o državljskih pravicah, je gospod govornik prav modro zavračal hrepenenje in stremljenje ženske po onih pridobitvah, ki ovirajo ženo pri izvrševanju njenih maternih, gospodinjskih in vzgojevnih dolžnostih. Važen je bil govor o stališču žene v zgodovini. Kakor vselej, tako je tudi danes poklicana ženska, da naj bo apostolinja krščanstva in nravnosti.

Šentpeterska dekliška Marijina družba v Ljubljani si je ustanovila »Čebelico«. Štedenje je potrebna stvar, zlasti še v mestih, kjer je toliko prilike in priložnosti, da se razmeče in po nepotrebnem zapravi težko prisluženi drobiž. Zato le nosimo svoje prihranke v čebelični panj po

geslu: Zrno do zrna pogača, kamen na kamen palača!

Naznanilo nočnim častivcem presvetega Rešnjega Telesa v Ljubljani. Ponoči med 6. in 7. svečanom bodo možje in mladeniči molili presveto Rešnje Telo v stolni cerkvi sv. Nikolaja. Molila se bode osma ura: Češčenje preblazene Device Marije. — Uljudno vabimo vse cenjene častivce, da se nočnega češčenja v obilnem številu udeležite, pa še kaj novih častivcev pridobite, posebno prijazno pa vabimo one, ki so znabiti opustili koristno in lepo obljubo, da se hočejo nočnega češčenja udeleževati. Trudimo se kar je mogoče, da se češčenje presvetega Rešnjega Telesa vedno bolj širi, posebno tu v Ljubljani.

Pozor! Neka čedno oblečena ženska, srednjih let, slepari ljudi po raznih krajih. Zna prav umetno lagati; posebno pri prednicah Marijine družbe si upa kaj več dobiti. — Po navadi se poslužuje g. voditelja, češ, da jo pošilja kot k dobrotnici revežev; uporablja pa tudi mnoga druga sredstva. Denar, ki si ga na ta način dobi, nese takoj v boj proti alkoholu. Ima namreč tudi abstinentovski znak na nosu!

Prelep čin ljubezni do bližnjega. Nedavno je pogorela Gorenja vas v logaški fari. Kakor je bilo brati v »Slovincu«, je ostala logaška fara zložila 1400 K za domače pogorelce. To je velika svota. Kaj tako plemenitega se ne sliši vsak dan. Kolikokrat je ljudem krajcar tako na srce priraščen!

Prestave. Za dekana v Kanalu je imenovan č. g. Anton Berlot, dosedaj župnik na Vogerskem.

V začasni pokoj je stopil č. g. Jožef Cigoj, župnik v Ajdovščini iz zdravstvenih ozirov.

Smrtna kosa. Na god sv. Štefana je v Ravnici mirno zaspal v Gospodu bogoslovec Avguštin Belingar. Skoraj deset mesecev je doma hiral, kjer mu je skrbna postrežba dobre matere daljšala življenje. Zadnje tedne je bolnik prestal nenačakovano hude bolečine in smrtne težave, a je vse popolnoma vdan v voljo božjo prenašal.

Sv. misijoni. V zimskem času popravlja dober in pameten kmetovalec svoje poljsko orodje, pospravlja in čedi, česar poletji ni mogel. Istotako in še bolj se verni kristjani udeležujejo v obilnejšem številu cerkvenih pobožnosti, zlasti misijonov. V zadnjem času so čč. gg. lazaristi vodili sv. misijon v Prvačini in v Mirnu pri Gorici. Ljudstvo se je v lepem številu in vneto udeleževalo sv. zakramentov.

Slovensko Marijino družbo nameravajo ustanoviti v Gorici, kar je že zdavnaj bila nujna potreba radi slovenskih služkinj in nič manj radi drugih deklet slovenskih družin. Želimo srečen pričetek in dober napredek!

* * *

»Marijin dom« v Trstu. — Nekaj novic o našem gibanju. Dne 25. decembra p. l. poveselile smo se malo ob jaslicah tako nekako kakor v otroških letih na rojstnih tleh v družbi dobrih staršev. Č. g. voditelj nam je govoril o jaslicah, o skrivnostnem sijaju, ki jih obdaja, — me pa smo prepevale božične pesmi. — 26. decembra nas je navduševal č. g. voditelj oziraje se na god sv. Janeza in nedolžnih otročičev za čisto in zdržno življenje. Besede naše o napredku veljajo posebno o veselici, ki smo jo priredile 1., 5. in 6. januarja v naših prostorih. Igrala se je igra »Nežika iz Bohinja«. Zdelo se nam je, da živimo v Bohinju, da poslušamo ob nedeljskem popoldnevu ondotna vaška dekleta, ki v mične narodne pesmi izlivajo svoja srčna čuvstva. Zdelo se nam je, da čutimo veselje in gorje onega našega nepokvarjenega ljudstva. Uboga Nežika! Kako si se nam smilila, ko si s culico v roki tavalala, lep cvet iz naših gora po tujih vrtovih in si se s culico v roki poštena vračala v rojstni kraj. Spominjala si nas onih Nežik brez števila, ki se s culico v roki napote v tuja mesta za kruhom, poštena in s tolikimi lepimi nauki dobre matere v srcu, a vračajo se na dom brez cvetja na licu in s praznim srcem. Ob tej ganljivi igri pozabile smo za nekaj uric na trpki svoj stan, na praznoto tega mestnega življenja, zahotelo se nam je po nepokvarjeni naravi, po poštenosti. — Sijajnost zadnje veselice je povečala še pričujočnost prevzvišenega vladike dr. Fr. Nagla. Visoki gost se je odzval našemu vababilu. Marijina hči Ivana Stokelj je presvetlemu izročila v izbranih besedah vdani pozdrav v imenu družbe, pevke pa so zapele v pozdrav par pesmic. Po dokončani veselici se je zahvalil družbenicam za povabilo in osrčeval jih k čednostnemu življenju.

Iz Žabnice. Ob začetku novega leta poglejmo, kako se je naša dekliška Marijina družba lani razvijala! V preteklem letu si je družba omislila novo krasno zastavo, katero so na praznik sv. Jožefa po navduševalnem govoru blagoslovili presvetli knezoškof. V nedeljo po sv. Alojziju so v družbo vstopile 4 nove članice, katere je vanjo slovesno sprejel vč. g. stolni ka-

nonik Ant. Fettich-Frankheim, ki je imel o tej priliki pristrčen nagovor. K usmiljenkam v Zagreb je med letom odšla 1 članica, eno smo pa morali iz družbe odsloviti. Glavna shoda sta bila dva, navadnih pa šest, katerih vseh so se članice redno udeleževale. Sej predstojništva je bilo osem. Skupno sveto obhajilo so prejele Marijine hčere trikrat: na praznik sv. Jožefa in oba glavna družbena praznika. Romanj je bilo dvoje: na Vel. Šmaren na Sv. Goro z drugimi romarji loške dekanije vred in na god sv. Uršule v Crngrob. Koncem leta je družba štela 36 članic, katere so tudi vpisane v pobožno družbo: Apostolstva molitve.

Iz Idrije. Pr. leto so nas spremili naš č. g. voditelj F. Oswald k veliki slavnosti naše nebeške matere Marije na Brezje. Novembra so nam preskrbeli še duhovne vaje, Zmiraj je bilo v cerkvi pri sv. Trojici veliko poslušalk, in smo zvesto sledile govorom č. g. Janeza Pristov. Vpisale smo se večji del vse v bratovščino za dobro smrt, in dobile škapulirje presv. Srca Jezusovega. Vse to naj č. g. voditeljem Jezus in Marija obilno poplačata!

Naklo. Marijina organizacija za mladeniče in dekleta se je pret. leto lepo razvijala in napredovala. Mladeniči, to so res »fantje od fare!« Na Sveti večer so priredili v »Bralnem društvu« božičnico s prav zanimivim sporedom. Petje je vodil društveni voditelj g. Pavšič.

Iz Moravč. Praznik Marijinega Spočetja, je bil za našo Marijino družbo slovesen dan. Prednik družbe, gospod dekan, so nanovo sprejeli okoli 20 deklet in nekaj mladeničev, s prekrasnim govorom. Bilo je ta dan tudi slovesno sv. obhajilo za celo Marijino družbo med veselimi pritrkavanjem zvonov in prepevanjem Marijinih hčera.

Sostro pri Ljubljani. Doslej ni bilo dopisa iz našega kraja, dasi je prihajal »Bogoljub« v lepem številu med nas; a nismo imeli, kar bi mu poročali. Sedaj pa smo ustanovili dekliško Marijino družbo. Veselo in neprisljeno so se dekleta vpisavala, mirno in tiho so se pripravljala za vsprejem, ki se je 8. decembra 1907 izvršil kar najslavesneje po g. dr. Mihaelu Opeka. Upamo in želimo, da bi bila novoustanovljena družba oni čednostni kvas, ki bo prekvasil vso sosterško mladino, vsaj dekliško. Sto jih je že zbranih pod Marijino zastavo in druge še prihajajo . . . Z novim letom pa posvetimo svoje veselje in svoje moči prelepemu 50letnemu jubileju Marijinih prikazovanj v Lurdu. Ta jubilej ne sme mi-

mo naše družbe brez posebne slovesnosti v cerkvi in zunaj nje. (To priporočamo tudi drugim družbam. Ur.)

Ajdovec pri Žužemberku. Pri nas ljudje kar trumoma odhajajo v Ameriko, kar je zelo kvarljivo za družinske razmere in je v škodo tudi Marijini družbi, ker odhajajo dekleta in fantje čez morje, a pozabijo popolnoma na Marijino družbo. Pohvalno moramo omenjati nekatere izjeme, ki ostanejo v zvezi z družbeniki tudi v Ameriki vsaj pismeno. — Omenim naj slučaj, ki se je dogodil mladeniču odišlemu v Ameriko pred leti. Bilo je na praznik Brezmadežnega Spočetja M. D. (l. 1902.) tako mi piše. Oddaljeni smo od mesta Manistique kake tri do štiri ure, sneg je velik, k maši ni bilo mogoče. Opravim svojo jutranjo molitev in grem s tovariši na delo, ker tukaj ta dan ni praznik. Navadno se vsak dan priporočim Mariji in poljubim družbeno svetinjo, katero nosim vedno seboj. V gozdu se spomnim, da se Mariji še nisem priporočil in svetinje tudi ne še poljubil. Stegnem roko po svetinjici, a ni je v žepu, padla mi je venkaj in nisem vedel kdaj. Kaj naj storim, dela pustiti ne smem, a brez svetinjice tudi nisem rad. Grem nekoliko korakov nazaj in iščem pazljivo svetinjico, najdem jo, a v istem trenutku pade drevo, katero je sekal moj tovariš ravno na isto mesto, kjer sem jaz sekal. Ako bi bil ostal na svojem mestu in ne bi šel iskat svetinjice, ubilo bi me bilo prav gotovo drevo. Sedaj sem rešen, prepričan, da me je obvarovala nebeška mati Marija, kateri se vsaki dan priporočam in katere svetinjo nosim seboj.

Železniki. Letno poročilo tukajšnjih Marijinih družb za leto 1907. Ogenj družbenemu življenju so družbeni shodi. Dekliška Marijina družba jih je imela deset, mladeniška pa sedem. Udeležba je bila splošno dobra, le mladeniči so se parkrat skrčili, kar se seveda takoj pozna, ker četa ni velika. V mesecu juliju je naša družba skupno z družbami vse selške doline pohitela kar čez hribe k M. B. na Brezje; tam je bil shod in skupno sv. obhajilo. Nazaj grede smo se z razvitimi zastavami oglasili še pri Materi B. v kroparski kapelici, kjer smo imeli slovesne pete litanije. Smrt nam je ugrabila med letom 16letno dekle, ki je v težki bolezni (vnetje možganske mreže) sicer vdana v voljo božjo vzdihovala: Nisem mislila, da so nebesa tako draga. Našo tajnico, edino hčer bogatih staršev, nam je pa vzela — bolnišnica: šla je med usmiljenke! Težko jo pogrešamo, a če jo kliče Bog, se mo-

ramo le veseliti. Ni pa veselo, da je nekaj družabnic potegnil v svoj vrtinec nesrečni ples. Rajše so se odpovedale Marijinemu posebnemu varstvu nego plesu. Prvikrat kar obstoji, je družba po leti vprizorila dve igri: »Sv. Cito« in »Boj za doto«; pokazalo se je, da je mladina v Železnikih splošno nadarjena. Ob koncu leta pričela je rojiti v družbi še »Čebelica«. 38 čebelic že pridno nosi svoje prihranke v panjove, a precej panjev je še praznih. Varčnost je čednost, ki odganja grešne razvade in prinaša blagostanje. Leto smo sklenili s tem, da so Marijine družabnice pristopile »Apostolstvu molitve«, ki se je v naši fari ustanovilo.

Iz Babinega polja pri Ložu. Kako lepo pri nas vse napreduje! Marijina družba prejema v lepem redu sv. zakramente. Vrsta za vrsto ljudi, prihaja še celo iz hrvaškega Prezida in Noviga kota do našega gospoda župnika, kateri se ne vstrašijo ne Hrvata in ne Kranjca ampak vsakega grešnika lepo sprejmejo. Bog naj č. g. v vsi obilnosti poplača in povrne!

Smartno pod Šmarno goro. V teku leta 1907. v Marijini družbi ni umrla nobena, ena se je omožila, ena si je z Marijo najboljši del izvolila, ker je šla k usmiljenim sestram v samostan. Na novo je bilo sprejetih majhno število. Precejšnje število jih je izstopilo, bile so izključene po svoji krivdi, ker niso znale ceniti sreče Marijine družbe. Bog jim daj spoznanje!

Iz Podrage. V noči dne 9. na 10. decembra 1907 sta pri nas umrli oče Filip Trošt in njega hči Terezija. Oba sta dolgo časa bolehal in veliko trpela. Tolažbo sta našla v veri. Oče je mesečno prejemal sv. zakramente in Terezija je bila ves čas, odkar tu Marijina družba obstoji, zvesta Marijina hči. Marijina družba je oskrbela lep pogreb. Število naših Marijinih hčera se je precej skrčilo. Več jih je bilo izključenih, nekaj se jih je pomožilo in nekaj pomrlo. Sedaj imamo v družbi 18 deklet. Pa bolje malo število vzornih kot veliko število, pa malo prida.

Št. Rupert. Tukajšnja Marijina družba je imela 18. decembra l. l. svoj poseben shod na Veseli gori. Bila je tu v prejšnjih časih znamenita božja pot — a je s časom opešala. Lansko leto je v tej cerkvi napravil gospod Vurnik dva nova oltarja, oltar Brezmadežne in oltar sv. Ane; oba jako lepa in okusna. Da bi Vesela gora zopet postala res zavetišče pobožnim romarjem, sklenila je dekliška Marijina družba da napravi vsako leto enkrat v tej cerkvi pri oltarju Brezmadežne svoj dan. Tudi ta dan je bil lep za vse, ne

samo za dekleta. Med peto sv. mašo je bilo skupno sv. obhajilo, po sv. maši govor. Prišla je tudi dekliška Marijina družba iz Mirne z zastavo. Lako bi tudi druge družbe prišle sem na Veselo goro, posebno, ko bode spomladi železnica gotova: četrt ure, pa smo pri Mariji!

Fram pri Mariboru. Poldrugo leto že obstoji naša Marijina družba, ki se prav lepo razvija. Marijina družba je naše veselje, je naša čast, zato smo pa tudi prav slovesno obhajali družbeni praznik Brezmadežne Device, 7 deklet je bilo ta dan na nov osprejetih.

Št. Vid nad Ljubljano. Zopet nam je neizprosna smrt ugrabila z našega vrta cvetko, ki je komaj priklila na dan. Tako Te imenujem »predraga Mici«, ki si vedno tako želela biti hčerka Marijina! S solzami v očeh si mi pripovedovala, da Te bolezen zadržuje, da se ne moraš udeleževati shodov. Ko sem Ti podarila verižico za svetinjico Marijino, nisi imela besede, da bi jo izrekla v znak hvaležnosti! Solze so govorile . . . Veliko si trpela, skozi dve leti v bolezni, pa vdano in tiho! Ker si tako želela iti k svoji duhovni Materi, zato Te je poklicala k sebi na svoj praznik Brezmadežnega spočetja. Blagrujem Te, ker vem, da si že pri svoji nebeski Materi!

Iz Št. Vida pri Zatični. Lepo slovesnost smo imeli v nedeljo, dne 15. decembra m. leta. Slavnost so nam povikšali prevzvišeni knezoškoč s svojo navzočnostjo. Ob 8. uri je bila sveta maša, katero so darovali Prevzvišeni, med sv. mašo je bilo skupno sv. obhajilo mladeniške in dekliške družbe. Popoldan so imeli Prevzvišeni krasen govor in potem sprejeli nanovo 28 deklet v Marijino družbo, tako, da sedaj šteje dekliška M. dr. 471 članic. Preteklo leto pa je nemila smrt vzela iz naše družbe 6 deklet.

Iz Trboj. Pred vsem se Vam moram pohvaliti, da se je v Trbojeh število naročnikov potrojilo in še več; lani jih je bilo 5, letos 17. Kje imate primeroma toliko več naročnikov? Morda dobimo tudi mi kako nagrado? Pa če tudi ne, zadosti nam je, da bo tako izvrsten list v tako obilnem številu zahajal k nam. Naj ga le vsi bero, ne le ženske, tudi moški; vsaj je tudi zanje pisan. »Domoljuba« pa imamo do 30 izvodov na 80 hišnih števil; poleg tega še sobotnega »Slovenca« in nekateri hočejo še vsakdanjega. Prav je tako! — Letos smo imeli posebno vesele praznike, ker so v naši cerkvi prvič pele orgle. Tako mi Trbojci napredujemo, naj pa še drugod! Da ne pozabim omeniti: naš gosp.

učitelj Krek je podaril za cerkev 400 K. Bog plačaj!

Z Vidma ob Savi. Tudi pri nas »Bogoljuba« z veseljem prebiramo; bodi tudi od nas par vrstic! Leta 1902. so nam vpeljali Marijino družbo nepozabni gospod dekan Jožef Žičkar. Oglasilo se je koj čez 100 deklet. Z veliko gorečnostjo so pasli to čredico, omislili nam tudi družbeno bandero; — a že leta 1905. jih je nemila smrt iztrgala iz naše srede. Nato je začela družba hirati. Po prihodu č. g. dr. Maksa Vraberja leta 1907. se je začela družba oživljati, kakor tudi sploh versko življenje. V začetku adventa so prišli zopet preč. g. dekan Henrik Verk, čegar gorečnost smo že od prej poznali. Na praznik Brezmadežne je bilo nanovo vsprejetih 35 deklet. Bog nam daj gorečnost in stanovitnost!

Iz Polzele. Praznik Brezmadežne smo prav slovesno obhajali. Večkrat na leto smo imeli nauk v družbi; dvakrat je bil sprejem. Poleg Marijine družbe so nam naš goreči dušni pastir vpeljali tudi mnogo bratovščin: sv. rožnega venca, tretji red, posebno pa še sv. R. Telesa, ki je naše največje veselje. Prihaja tudi v našo faro veliko »Bogoljubov«.

Studenc pri Krškem. 11. decembra smo imeli celodnevno češčenje. Vsako uro je molila posebna vas. Spovedovat so prišli pomagat trije

gospodje: iz Sevnice, Boštanja in Rake. Udeležba je bila obilna; mnogo ljudi j eprejelo svete zakramente. (Zadnji kakor tudi pričujoči dopis smo nakratko posneli; reči, katere so v vsaki fari in cerkvi enake, ne kaže na dolgo naštevati).

Iz Št. Jerneja na Dolenjskem. Preteklo leto smo imeli dvakrat sprejem v Marijino družbo: o Binkoštih je bilo sprejetih 24 deklet, na praznik Brezmadežne pa 33; obkrat tudi nekoliko mladeničev. — Presv. R. Telo pridno obiskujemo in molimo. — Celodnevnega češčenja smo se vselej goreče udeleževali, četudi je bil delavnik; tudi možje. — O božičnih praznikih nam je umrla v 24. svojem letu tovarišica Anica Pavlin, večkrat previdena s sv. zakramenti.

Sv. Helena pri Dolu. Naša Marijina družba je ustanovljena leta 1904. Odtlej se je marsikaj spremenilo. Veliko jih je že stopilo v zakon. Ena se je preselila v večnost — Frančiška Šuštar; 18. oktobra smo jo spremile k večnemu počitku. Bila je zgledna družabnica. V kratkem bomo imeli tudi novo zastavo. Na praznik Brezmadežnega spočetja je bilo nanovo sprejetih 13 deklet.

DOPISNIKOM. Pišite kratko in stvarno! Dogodbe, zanimive in spodbudne, brez osebnosti, brez dolgega premišljevanja in opominjanja.

Drobtine.

Varstvo katoličanov na Kineškem. Kitajski cesar je izdal ukaz, ki zagotavlja varstvo misijonom in kristjanom.

Tudi spoved. Emil Joidy, eden prvih francoskih soc. demokratskih voditeljev, je zapisal, preden si je pognal kroglo v glavo, te-le besede: »Stojim pred smrtjo. Nisem mislil, da je svet tako hudoben. Izkusil sem mnogo prevar, a največ v taboru soc. demokratov. Rad bi bil zapustil družbo socijev; toda, dokler je bil še čas, nisem imel poguma, pozneje je bilo pa prepozno. Ako bi ne bil prisiljen, da se ustrelim, (menil je, da si mora končati življenje) — postal bi katoličan!« — Koliko je tudi danes zaslepljenih nesrečnežev, ki spoznajo prevaro še-le takrat, ko je prepozno!

Čutil je roko božjo. V kraju Heerlen na Holandskem so rudarji počeli grozno sveto-

skrunstvo. Nekateri izmed njih so razdrobili sveto razpelo; ko so hoteli podobo Jezusovo vreči v tlečo in žarečo žlindro, padel je eden v gorečo snov, je žalostno poginil in docela zgorel. Več udeležencev so prijeli in zaprli. Z Bogom šaliti se ni dobro!

Pastirski list praškega kardinala Skrbenskega. Praški nadškof kardinal baron Skrbensky je izdal pastirski list o organizaciji katoličanov na Češkem. Pred vsem se izreka zahvala onim duhovnikom in lajnikom, ki so ob zadnjih državnozbornih volitvah kot predborilci nosili katoliško zastavo. Res, da je glavna dolžnost duhovščine, da deluje na prižnici, v izpovednici, v šoli in pri bolniški postelji. V sedanjih časih se pa mora od duhovnika zahtevati še več. Nasprotniki katoliškega življenja se ne pečajo v javnem življenju zgolj s čisto državljanskimi zadevami. Razpravljajo marveč tudi o verskih resnicah, jih napa-

dajo in zasramujejo. Pripravljajo se, da izpodkopljejo temelje krščanski rodbini in mladinski vzgoji. Duhovščina je dolžna, da podučuje, razbistruje pojme in da stvari ljudstvo ter je zbere okoli zastave cerkve. Naj ne čaka katoliški duhovnik, da pride ljudstvo k njemu. Sam mora iti med ljudstvo, da dvigne in vzdržuje nanovo prebuženo katoliško samozavest. Duhovniki, ki so posvetili svoje moči organizaciji katoliškega ljudstva, zaslužijo najtoplejšo zahvalo in največje priznanje.

Pastirski list nadalje nasvetuje, da naj se ustanovi kolikor mogoče veliko organizacij. Duhovnikom priporoča, da naj se osebno udeležujejo shodov katoliškega ljudstva, na katerih naj tudi govore, da ljudstvo poučujejo in navdušujejo. Osebito pa priporoča v naših časih tako potrebno apostolsko delo, namreč, da se naj pospešuje katoliški tisk.

Križ v šoli. Po višjem povelju so odstranili v vasi Billé na Francoskem razpela iz šolskih prostorov. Občinski možje pa so se zavedali svojih pravic in so soglasno sklenili, da hočejo s častjo zopet postaviti križe v šolo. Priredili so lepó slovesnost. V veličastnem sprevodu sta nosila s ponosom dva občinska odbornika križe. Pred šolskim poslopjem se je šolski voditelj odločno upiral, da bi se križi obesili zopet v učilnicah, toda nihče se ni zmenil za njegov ugovor. Množica je korakala dalje in med živahnimi vzkliki: «Mi hočemo imeti podobo božjo v svojih šolah!» »Živel Kristus!» so pritrditi razpela na šolske stene.

Papež o časopisju. Nedavno so zaslišali sv. oče nekega časnikarja, ki so mu rekli: »Še zdaj se ne umeva važnost časopisja. Duhovniki in verniki se ne pečajo s časopisem tako, kakor je potrebno. Starčki pravijo, da je to nekaj novega in da se je prej rešilo mnogo duš, ne da bi se bilo treba pečati s časopisjem. To je lahko reči: Prej!

Prej! Na to se pa ne misli, da prej strup slabega časopisja ni bil tako razširjen, kakor je zdaj in da protistrup dobrega časopisja ni bil tako potreben kakor danes. Dejstvo je, da brezbožno časopisje danes goljufa, zastruplja in uničuje krščansko ljudstvo. Zaman gradite cerkve in prirejate misijone, ustanavljate šole in izvršujete dobra dela: vsi vaši napori bodo brezuspešni, če ne boste uporabljali obrambenega in napadalnega orožja: to je katoliškega lojalnega in odkritega časopisja.« Papeževe besede naj nam bodo v zgled in spodbudo, da bomo z vsémi močmi podpirali in agitirali za dobro časopisje! V vsaki župniji naj pridobe somišljeniki novih naročnikov na »Slovenca«, »Bogoljuba« in »Domoljuba«.

Postava proti kralju alkoholu na Finskem. Državni zbor na Finskem je sprejel sila ostro postavo, po kateri je trgovina in prodaja alkoholnih pijač brezpogojno prepovedana. Niti žganje, niti pivo, niti vino se ne sme več prodajati. Vse pivovarne in žganjarné se morajo zapreti, vina pa itak ondi ne pridelujejo. Ta uspeh so dosegle zlasti žene, kajti na Finskem je v državnem zboru med 200 poslanci tudi 19 žensk. Vsi govorniki, ki so zagovarjali bolj zmerno postavo, so podlegli izvrstnemu govorniškemu talentu poslank, zlasti baronice Gripenberg. Tako strogih postav v vinorodnih državah seveda ni mogoče priporočati.

Protí umazanemu slovstvu. V Švici se je zdravo ljudsko mnenje že doslej odvrčalo od umazanega slovstva. Zdaj bodo nastopili javno proti nenravnosti po knjigah. Švicarska zveza za boj proti nenravnemu slovstvu sklicuje v Curih shod vseh strank in dobrodelnih društev in bo odtod začela boj v velikem obsegu. Odbor pravi v svojem oklicu, da če je dolžnost javnosti, da brani prodajo pokvarjenih živil, je tudi njena dolžnost, da varuje posameznika pred strupom, ki je v nenravnih spisih in knjigah.

Odpustki meseca februar. 1908.

1. Soboto Sv. Andrej. Popolni odpustek: tretje-rednikom, v redovni, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

2. Nedelja. I v mesecu. Svečnica. Popolni odpustek. a) udom 3. reda; b) udom bratovščine presvetega Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, če te ne morejo brez velike težave obiskati, pa v farni cerkvi; c) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; izpovednik more namesto molitve v bratovski

cerkvi določiti drugo dobro delo; d) udom bratovščine naše ljube Gospe presvetega Srca v bratovski cerkvi e) udom rožniveenske bratovščine v katerikoli cerkvi; f) udom škapulrske bratovščine karm. M. B. v bratovski ali farni cerkvi, onim ki nosijo višnjevi škapulir; onim ki nosijo beli škapulir v bratovski ali farni cerkvi, če molijo za osvobojenje sužnje; g) udom Marijine družbe h) udom bratovščine preč. Srca Marijinega; i) udom družbe krščanskih družin; j) udom bratovščine za duše v vicah danes ali v osmini.

6. Četrtek. I. v mesecu. Popolni odp. udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa.

7. Petek. I. v mesecu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente in premišljujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo na namen svetega očeta.

8. Sobota. Sv. Janez Mat. Popolni odpustek udom bratovščine z belim škapulirjem, če v bratovski ali farni cerkvi molijo za osvobojenje sužnjev.

9. Turek. Sedem ustanovnikov servitskega reda. Popolni odpustek v bratovščini žalostne Matere Božje s črnim škapulirjem, v bratovski ali farni cerkvi.

10. Sreda. Sveti Konrad iz Placencije. Udom 3. reda popolni odpustek, kakor 1. t. m.

11. Petek. Sveta Angela Mericija. Udom 3. reda popolni odpustek, kakor 1. t. m.

12. Sobota. Sveta Margareta Kartonska. Udom 3. reda pop. odpustek, kakor 1. t. m.

13. Zadnja nedelja v mesecu. Popolni odp. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

Darovi:

Za misijone: Alojzija Janša iz Blač (Koroško) 2 krone.

Za najpotrebnejše misijone: Jožefa Jamnik iz Šentjanža 40 K. — Neimenovan iz Ljubljane 10-20 K.

Za afrikanske misijone: Tomaž Ješovnik iz Hercogoška 20 K.

Za razširjanje sv. vere: Neimenovan iz Škofje Loke 60 K.

Za slov. šolo v Aleksandriji: Jožef Nučič iz Dobropolja 2 K. — Jožefa Snaj iz Ježice 12 K. — Neimenovan iz Mengša 20 K.

Za uboge Macedonce: Jožef Nučič 2 K.

Za škofove zavode: Neimenovan iz Škofje Loke 20 K.

Za cerkev v Sočrgi: Jožef Nučič 2 K. — Marija Golob 4 K.; Anton in Henrik Herle 3-20 K.; J. Dekarti 10 K.; Terezija Cvelbar 63 K.; Neža Kos 10 K.; Martin Podberšek 2 K.; Jožef Klekl 1 K.; Neža Terčal iz Ormoža 2 K. Bog povrnil!

V molitev se priporočajo:

Splošne zadeve: Praznovanje petdesetletnice po katoliškem svetu. — N.še slovensko romanje v Lurdu. — Sv. oče in njih nameni; zlata sv. maša in nje vpliv. — Voltve v deželne zборе. — Katoliško gibanje na Tržaškem in v Istriji. — Naši tolikim nevarnostim izpostavljeni dijaki. — Treznostno gibanje. — Rafaelova družba. — Misijoni.

Zasebne zadeve: Neka dekleta v dušnih bridkostih. — Dva zgubljeni sinova, ki nočeta slišati o

spovedi. — Neka gluha oseba. — Bolno dekleta. — Neka fara za milost sv. misijona. — Neki mož slabe pameti. — I. S. v dušnih in drugih potrebah. — Neki mladenič z Ogrskega za zdravje. — Neka družabnica od ondi za zdravje. — Oseba za vredno prejetje svetih zakramentov. — Nekdo prosi za zdravje sestrično. — Za razsvetljenje pri volitvi stanú. — Za stanovitnost v dobrem. — Nekdo za srečno povrnitev. — Neka župnija za dobrega dušnega pastirja. — Katoliško društvo, v katerem je zavladal razpor, da bi se njega rane srečno zacelile. — Krščansko dekleta za vdanost v voljo božjo v raznih težavah.

Božje Srce Jezusovo! Jaz uklepam vse te zadeve v vse svoje molitve, dela in trpljenja, posebno v vse svete maše, katerih se bom udeležil in v sveta obhajila, katera bom prejel.

Zahvale za uslišano molitev.

Za razne od Boga prejete dobrote se zahvaljujejo: K. T. s Homca. — Neka Marijina hči iz Komende. — M. I. od Sv. Helene. — Neka Bohinjka.

DOVOLITE,

da Vas vprašamo prav ponižno: Kako ste kaj pri Vas pomnožili »Bogoljuba?« Gotovo ste pridno razpečavali na ogled poslane zastonske številke? ... Da, nekateri so se prav dobro obnesli! Če poskoči v enem kraju število od 40 na 100 in čez, je to že lep in krepak skok! Bodi hvala velika vsem, ki znajo take vesele skoke delati! . . .

Če morda pri Vas kaj podobnega še niste storili, vedite, da še ni zamujeno za leto. Kar ni, se lahko še vedno zgodi. Doposlani izvodi naj bi ne ležali brezplodno v kakem kotu; naj bi jih dobile v roke osebe, ki imajo apostolskega duha in gorečnost — in kaj takih je pač povsodi — ter šli z njimi okoli.

Ali bi ne bilo prav, da pozna »Bogoljuba« vsaka slovenska kočica? Da sliši pripovedovati o slavi Matere božje in njenih velikih delih v Lurdu? . . .

Pri lurški Materi božji Vas prosimo, prijatelji, sinovi in hčere njene, širite list, ki želi širiti njeno slavo! Za trud Vas bo plačala brezdvomno Ona, vsemogočna priprošnjica.

Mesečni koledar za februar 1908.

	Dan	Godovi	Celodnev. češč. pr. R. T.		Raz. slovesnosti*
			ljubl. škof.	lavant. škof.	
1	Sobota	Ignacij, škof-mučenec	ljubl. franč.	Maribor š. s.	Dne 3. Blažev blagoslov, ki ga lahko deli vsak duhovnik Dne 11. petdesetletni jubilej prikazovanja blažene Device Marije v Lurdu.
2	Ned.	4. po razgl. Gosp. Sveč.	Vrabče	Petrovče	
3	Pond.	Blaž, škof	Ambrus	} Zalec	
4	Torek	Andrej Kor., škof	Begunje p. Cirk.		
5	Sreda	Agata, dev.-muč.; Jap. muč.	Koroška Bela	Gotovlje	
6	Četrtek	Doroteja, dev.-muč.; Tit, škof	Sela p. Šumbr.	} Teharje	
7	Petek	Romuald, opat	Rieg		
8	Sobota	Janez Matajski, spoz.	Hotedršica	} Griže	
9	Ned.	5. po razgl. Gosp. Apol.	Mirna		} Sv. Peter S. d
10	Pond.	Skolastika, dev.; Viljem	Ljublj. Lichtenth	Galicija	
11	Torek	Prik. Brezmadežne D. M.	Trstenik	} Polzela	
12	Sreda	Humbelina, devica	Žabnica		
13	Četrtek	Katarina Riči, devica.	Hotič	} Kozje	
14	Petek	Valentin, mučenec.	Radovica		
15	Sobota	Favstni in Jovita, muč.	Bela Cerkev		
16	Ned.	1. predp. Julijana muč.	Zali log	} Sv. Peter p. sv. Goro	
17	Pond.	Donat in tovariš; muč.	Zavrac		
18	Torek	Simeon, škof	Spodnja Idrija	} Podsrada	
19	Sreda	Julijan, spoz.; Viktor muč.	Duplje		
20	Četrtek	Elevterij, škof-mučenik	Leše	} Podčetrtek	
21	Petek	Maksimilijan, škof; Eleon.	Banjaloka		
22	Sobota	Stol sv. Petra v Antiobiji	Št. Vid p. Brdu	} Sv. Vid pri Planini	
23	Ned.	2. predp. Peter Damijan	Kolovrat		
24	Pond.	<i>Prestopni dan</i>	Vavta vas	Sv. Marjeta	
25	Torek	Matija, apostol	Trnvo, redov.	Olimje	
26	Sreda	Valburga, opatinja	Slap	Dobje	
27	Četrtek	Marjeta Kortonska	Razdrto	} Pilštajn	
28	Petek	Leander, škof	Preloka		
29	Sobota	Roman, opat	Motnik		

* V to rubriko pridejo pobožnosti, cerkvene slovesnosti, ki so važne za širšo javnost. N. pr. romarski shodi, birmovanje, posvečevanje nove cerkve itd. Tozadevne podatke uljudno prosimo poslati vsaj do 10. dne vsakega meseca.

Ivan Kregar

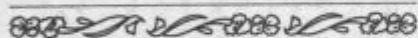
pasar in izdelovatelj cerkve-
nega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta št. 15
(blizu Alojzevišča).

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne
cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali last-
nem načrtu v poljubnem slogu. — Staro
posodo popravi in prenovi, posrebrni in
pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelo-
vodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gosp. Andreja
Čebaškeka izvršil je za stolno cerkev
ljubljsko krasen, bogato pozlačen in
ornamentiran lesteneč v renesanč-
nem slogu.

Vljudno se priporoča

trgovina s klobuki in čevlji

Ivan Podlesnik ml.

Ljubljana, Stari trg št. 10.

Velika zaloga. Solidno
blago. Zmerne cene.

A. Lukić

Ljubljana, Pred škofijo št. 19.

Priporoča svojo bogato zalogo
**narejenih oblek za gospo-
de, dame, dečke in deklice.**

Blago le iz prvih tovarn. Cene nizke.

Kuharico in sobarico

išče za takoj

krščanska rodbina. Oglase naj se le pridne in
pobožne osebe. — Naslov pove uprava lista.

Paramente

je mogoče kupiti **po ceni in ugodno le**
direktno pri firmi

Josip Neškudla

protokolirana veletrgovina in tovarna v
Olomucu (Morava).

Priporoča po zelo nizkih cenah bogate vezane paramente
v vseh barvah in slogih: kazule, pluvijale, dalmatike, vela,
nebesa, bandera, zastave, preproge, pregrinjala, albe, roketi
itd. pod jamstvom trpežnosti; nadalje v lastnih delavnicah
narejuje kelihne, ciborije, monstrance, svečnike, lestence itd.
s krasno opravo strogo po cerkvenih predpisih.

Navodila zavoda.

Podpisani zavod nima nobenega zastopnika, ki bi po-
dražil solidno blago za 20%, t. j. za petino prvotne cene;
radi tega se dobe predmeti petom direktnoga naročila v
Olomucu ceneje, kakor jih ponujajo v svojih cenikih konku-
renčne češke in nemške firme.

Ilustrirani ceniki zastoj in franko.

Plačilni pogoji ugodni.

Paramenti se pošiljajo na ogled franko.

Orglje-harmonij obeh sistemov dobavlja tovarna Rudolf Pajkr & Co. v Kraljevem Gradcu

Zaloga: **Budimpešta**, X. Delej utca 11, Tisztviselőtelep. **Praga**, Ferdin. tř. 43. **Dunaj**,
VII. Mariahilferstrasse 86. 1178 12-1

Lastna izdelovalnica na umetniški način izgotavlja instrumentov, ki imajo vse novosti, iz-
najdbe ter izboljšanja zadnjega časa. Najpopol. čistota glasov. Moderna izvršitev prav po naro-
čilu. Odplačila od 8 K naprej. Jamči se 5 let. **Pedalni orgl.-harmonij** obeh sistemov in v
vsaki velikosti, z natan. menzuro za cerkve, seminare in kot vadbeno orodje Nobenega skladišča,
ne prepuccev! Le lastna izdelovalnica! **Proš. duhovščini posebne ugodnosti.** Cenik zastoj in franko.

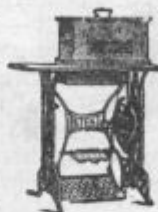
Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernove ulice 9
 priporočata svojo največjo **zalogo**
 zgotovljenih oblek za
 gospode, dečke in otro-
 ke in novosti v konfek-
 ciji za dame.

Bogata zaloga

šivalnih strojev
 koles, pisalnih strojev

pri

IV. JAK & sin

Ljubljana,
 Dunajska cesta 17.

Stanje vlog 30. jun. 1906
 čez 12 milijonov kron.

Preje: Gradišče št. 1,
 sedaj: Kongresni trg
 št. 2, I. nadstr.

Denarni promet 30. junija
 1906 čez 27 milj. K.

Lastna glavnica K 252.865-93.

Najboljša in najsigurnejša prilika za štedenje!

Ljudska posojilnica

sprejema hranilne vloge vsak delav-
 nik od 8. ure zjutraj do 1. ure po-
 podan ter jih obrestuje po

4½%

brez kakega odbitka, tako, da
 sprejme vložnik od vsacih vloženih
 100 K čistih 4 K 50 h na leto.

Stanje vlog 30. junija 1906: K 12,486,874-93   Denarni promet v letu 1905: K 54,418.440-28

*Hranilne knjižice se sprejemajo kot gotov denar, ne da bi se obrestovanje kaj prekinilo
 Za nalaganje po pošti so poštnohranilnične položnice na razpolago.*

V Ljubljani, dné 30. junija 1906

Dr. Ivan Susteršič,
 predsednik

Josip Sláka, stolni kanonik
 podpredsednik.

Odborniki:

Anton Belec,
 pos., podjetnik in trg. v St. Vidu n. Ljublj.
Anton Kobi,
 pos. in trgovec Breg pri B. veleposesnik v Ljubljani.
Frančišek Leskovic,
 hláni pos. in blag. Lj. pos.

Fran Povše,
 vodja, graščak, dež. odbornik, drž. in dež. posl. itd.
Matija Kolar,
 župnik pri D. M. v Polju. svet. trg. in obrt. zb. v Ljubljani.
Karol Pollak,
 tovarn. in pos. v Ljubljani.
Ivan Kregar,
 svet. trg. in obrt. zb. v Ljubljani.
Greg. Silbar,
 župnik na Rudniku.

Pozori!

Slavnemu p. n. občinstvu si usojam najvljudneje naznaniti, da pro-
 dajam odslej svoje priznано izborno

gorenjsko sukno

vsako sredo ter soboto

vse druge dni pa

na Vodnikovem trgu

na Poljanskem nasipu štov. 8

in ne več na **Marijinem trgu.** Vele-poštovanjem

JOSIP REICH, tovarnar v Ljubljani.

Pozori!

„Katoliška Bukvarna“ v Ljubljani

priporoča sledeče knjige:

POUK ZAROČENCEM IN ZAKONSKIM.

Sestavil Janez Zabukovec, župnik. Ljubljana. 1907. Cena 1 K 40 v. Ta koristna knjiga je izšla ravnokar v drugi izdaji, katera je zdatno pomnožena in izpiljena; mali nedostatki prve izdaje so se popravili in kritike upoštevale. Ravno v pravem času — za predpust — je prišla druga izdaja na svitlo. Čimbolj se majo temelji srečnega zakonskega življenja, čim silnejše se zaganja moderno brezverstvo v neočljivost katoliškega zakona, tem ljubša in tem koristnejša nam je ta knjiga, ki obsega vse potrebno, kar treba vedeti zaročencem in zakonskim.

LURŠKI ČUDEŽI. Francoski spisal H. Laser. Poslovenil Franc Marešič. Znižana cena K 1., — po pošti K 1 30 glej priporočilo.

NEVESTA KRISTUSOVA. Poslovenil B. Bartol. VI. natis. 1894. — Lično vezana z rudečo obrezo 2 K 48 v, z zlato obrezo 3 K 40 vin., jako fino, črno vezana, mehke vatirane platnice, z zlato obrezo 4 K 20 v. (Ta vezava je posebno primerna za darila; cena je primeroma zelo nizka.)

MALO ŽIVLJENJE. Povest. Spisal dr. Fr. Detela. Ljubljana 1908. Cena 1 K, vezana 1 K 90 v. Pisatelj ni iz moderne šole; tako priprosto in domače ne piše noben moderni pisatelj. Noben ne čuti in ne misli tako resnično z nepokvarjenim slovenskim ljudstvom, kakor Detela v svoji povesti, ki je in ostane eden najboljših spisov slovenske književnosti. Vsi slovenski časopisi, brez izjeme, so prisodili tej knjigi častno mesto.

POT V NEBESA, ali življenje udov tretjega reda sv. Frančiška Seraf. Spisal O. Nikolaj Meznarič. V. natis. 1899. — Cena: peg. rud. obr. 1 K 80; zlata obreza 2 K 40 v. — Udom tretjega reda, kateri tako zdatno pospešuje čednostno življenje med Slovenci, je namenjen ta molitvenik. Da je svojemu namenu vedno ustrezal, nam priča že peti natis, kar je za slovensko knjigo nekaj izrednega. Udje tretjega reda dobijo v tem molitveniku najprimernejše izgleda. Popisano je tudi življenje redovnega očeta in ustanovnika, sv. Frančiška. Tu imajo tretjeredniki v izobilju tvarine za premišljevanje in molitve, nudijo se jim nauki za življenje; pridejan je tudi popolen molitvenik.

BOGU, KAR JE BOŽJEGA. Spisal Fr. S. Finžgar. 1906. Vezava z upogljivimi platnicami za može in mladeniče, lična vezava z rdečo obrezo 1 K; boljša vezava z zlato obrezo 2 K 20; najfinejše usnje, z zlato obrezo 3 K. Vezava s fino vatiranimi platnicami za žene

in dekleta ima umetno usnje, z zlato obrezo 1 K 90 v; šagreno usnje, z zlato obrezo 2 K 20 v; najfinejše usnje, z zlato obrezo 3 K. —

POUK KRŠČANSKIM STARSEM. Po nemški knjigi obdelal Fr. Bleiweis. II. natis. 1904. Cena 50 vin. —

SV. FRANČIŠKA SALEŠKEGA FILOTEJA ali navod k bogoljubnemu življenju. Po izvorniku poslovenil Anton Kržič. 1899. Cena v lični vezavi, z rudečo obrezo 1 K 80 v, z zlato obrezo 2 K 40 v.

Ista knjiga v fini izdaji, primerna za darila, na finem papirju in v jako lepi črni vezavi, z mehko vatiranimi platnicami in zlato obrezo 3 K 60 v.

S prav posebnim veseljem so ocenili to knjigo vsi slovenski časopisi; škoda le, da so mnogi Slovenci prezrli ta priporočila in je knjiga še premalo znana; zato bo »Bogoljub« o tej krasni knjigi v kratkem obširneje poročal, saj spada knjiga, četudi jo je pisal svetnik že pred 300 leti, med najlepše nabožne spise,

NAR LEPSI ČEDNOST IN NAR GERŠI PREGREHA. Nemški spisal dr. Janez Zwinger. 1879. Cena broš. 1 K; vez. 1 K 50 v.

Da bi to knjigo pridno čitali slovenski mladeniči in dekleta, koliko dušnega in telesnega zla, koliko žalosti in drugih neprilik bi se odvrnilo!

POT K BOGU. Molitvenik za odrasle. 1907. Cena: Lično vezan molitvenik velja z rudečo obr. 1 K 20 v, z zlato obrezo 1 K 60 v, v finih, mehko vatiranih platnicah 3 K.

Kakor znano, se je besedilo predpisanih cerkvenih molitev v zadnjem času nekaj spremenilo. Vse slovenske škofije so namreč v enotnem soglasju izdale nov cerkven molitvenik, katerega so pred kratkem sprejeli, potrdili in predpisali škofije za vse slovenske škofije; to pa zato, da se moli po vseh slovenskih cerkvah z istimi besedami. Da se torej verniki na to besedilo lažje privadijo, se je na podlagi cerkvenega molitvenika izdal »Šolski molitvenik«, ki je predpisan za ljudskošolsko mladino; dalje »Vечно življenje« za srednješolsko, bolj odraslo mladino. Za odrasle pa je izšel lep molitvenik pod naslovom »Pot k Bogu«. — Ta molitvenik ima jako lepo, zelo popolno in mnogovrstno vsebino, prirodno obliko in je za oba spola zelo priporočljiv.

ŽIVLJENJE SVETNIKOV IN SVETNIC BOŽJIH. Spisal dr. J. Rogač. I. in II. del. 1906. Cena obeh zvezkov 11 K.

KRISTUSOVO ŽIVLJENJE IN SMRT. Spisal Štefan Kocijančič. II. izdaja. 1905. I. in II. del. — Cena obeh zvezkov 8 K.